

Xifres, implicacions i solucions
**Radiografia de la tortura
a l'Estat espanyol**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Raúl Zibechi
**"A l'Amèrica Llatina no hi
ha canvis estructurals"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

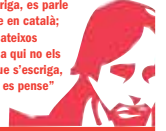

d N211

12 de gener de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

"Hi ha tribunals a qui no els agrada que s'escriga, es parle i es pense en català; són els mateixos tribunals a qui no els agrada que s'escriga, es parle i es pense"

El jutge que investiga la xarxa corrupta acorrala l'espia en cap de Jordi Hereu

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El magistrat que investiga la trama de 'narcos', mossos i guàrdies civils ha de decidir si imputa l'agent del consistori per difamació i revelació de secrets

**Els 'ferros' callen al País
Basc, però el poble
continua al carrer**

RODA EL MON · PÀGINA 15

ALBERT GARCIA

El govern rep carbó per la pujada del preu de la llum

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

ANNA MURILLO

Representants veïnals entreguen les caixes plenes de carbó a l'oficina de correus

'Cop d'Estat judicial' per imposar el castellà

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Nou cop de timó polític de les
altes instàncies judicials es-

panyoles contra la voluntat po-
pular en forma de sentència con-
tra el català i sota l'impuls po-
lític d'altres anticatalanistes.

Arriba el cicle 'Expressió Directa'

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

, estirant del fil

CATALUNYA · COP D'ESTAT JUDICIAL A DEMANDA DE GRUPUSCLES ULTRES ANTICATALANISTES

El Suprem ordena “reintroduir el castellà” i esmicolar la immersió lingüística

Mares i pares, professorat, teixit social i centrals sindicals criden obertament a la desobediència i el desacatament

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Nou cop de timó polític de les altes instàncies judicials espanyoles contra la voluntat i la legitimitat populars en forma de sentència judicial contra la llengua catalana i sota l'impuls polític de grupuscles ultres anticatalanistes. El 22 de desembre, amb prop de 120 pàgines refregides de tres sentències judicials, la sala quarta del Tribunal Suprem espanyol (TS) va liquidar jurídicament més de dues dècades de model català d'immersió lingüística, eix vertebral del model educatiu propi, de cohesió social i del tortuós procés de plena normalització lingüística del català.

La sentència enceta el risc de la segregació escolar contra la cohesió social i obre la porta a la judicialització de la vida educativa

Ho feia, a més, inequívocament i amb caràcter global: “La Generalitat haurà d'adoptar les mesures que calguin per adaptar el seu sistema d'ensenyament a la nova situació creada arran de la declaració de la sentència 31/2010 el TC”. Les tres sentències –fermes, executives i definitives– de la màxima instància judicial espanyola ordenen la “reintroducció del castellà” a les aules i a les comunicacions com a llengua vehicular i “en tots els cursos”. Per enyorar jurídicament un model socioeducatiu consolidat, avalat per la majoria social i pràcticament inqüestionat, el TS anul·la i deixa sense efectes les sentències anteriors del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), que havia avalat el model d'immersió reiteradament. El TS no aclareix com s'ho pensa fer per aconseguir que la nova norma s'apliqui a les escoles, però la triple sentència obre les portes a la judicialització de la vida educativa –a través de les denúncies de l'extrema dreta per un de-

JORDI BORRÁS

Barcelona acull una de les concentracions de protesta, que es van succeir arreu del país

licte de desobediència– i enceta, alhora, el risc de la segregació escolar contra la cohesió social. En primera instància, la conseqüència pràctica immediata és que tres centres escolars hauran de gestionar l'aplicabilitat de la sentència. Cal assenyalar que, un any enrere, el desembre de 2009, el mateix TS havia desestimat un recurs similar presentat per una família gallega i havia rebutjat l'escolarització exclusiva en castellà.

Lecumberri, un jutge proposat per CiU

Indistintament, els magistrats i magistrades ponents de les sentències estan adscrites als sectors progressistes i conservadors de la judicatura. La progressista Celsa Picó –propera al PSOE i membre de Jutges per la Democràcia– és ponent de dues de les sentències, tot i que, abans, com a membre del TSJC, havia avalat la immersió. El ponent de la tercera és Santiago Martínez Vares, afí al PP. En la composició del tribunal, també hi consta el magistrat Enrique Lecumberri, que va ser promogut al càrrec per CiU el 2002 i que el 1986 ja va ser candidat de CiU al Consell General del Poder Judicial (CGPJ). Tant Lecumberri com Picó són barcelonins i, el 1986, van votar en contra del processament de l'ex-

president Jordi Pujol en l'afer *Banca Catalana*. També el 1986, Lecumberri va ser investigat pel CGPJ per anomalies i dilacions en la tramitació de recursos pel procediment contenciós administratiu contra la Generalitat. Un altre dels magistrats, Ricardo Enríquez Sánchez, el 2002, va obtenir el primer premi Catalina, atorgat per la web jurídica linjef a les pitjors resolucions judicials en matèria urbanística i especulativa. En una compareixença de premsa al Parlament, el notari López Tena (SI)

va recordar que tots els barems internacionals d'independència judicial situen l'Estat espanyol en una franja intermèdia-baixa, rere països com l'Aràbia Saudita o Uganda, ja que el TS mai no ha deixat de ser una terminal ideològica –nomenada a dit– del PSOE i el PP.

Mobilitzacions i crida a la desobediència

Tan bon punt es va conèixer el contingut de les sentències, les reaccions socials no es van fer esperar. La

Federació d'Associacions de Mares i Pares d'Alumnes (FAPAC) va fer una crida oberta i serena a no acatar la norma. La USTEC, el sindicat majoritari a l'ensenyament, es va pronunciar en el mateix sentit i va denunciar l'abast de l'atac, tot recordant que el darrer *Informe Pisa* situa el nivell de coneixement del castellà a Catalunya per sobre de la mitjana de l'Estat espanyol. I 80 representants de col·lectius d'immigrants també han alçat la veu contra l'atac. La unitat social, sindical i política contra les resolucions, però, es va esquarterar davant la valoració de l'impacte real de la norma i el risc evident de noves imposicions del TS. Només el PP i Ciutadans van celebrar una resolució que, immediatament, va generar mobilitzacions de protesta al carrer a diverses viles i municipis, com la convocada per la CUP a Barcelona, entre d'altres. Ja hi ha quinze ajuntaments que han aprovat mocions de rebuig de la sentència i de defensa de la immersió. En l'habitual soliloqui del discurs uniformitzador espanyolista, van destacar, però, les paraules del nou president electe de la Real Academia Española (RAE), l'aragonès José Manuel Blecuca. En unes declaracions fetes a *El Periódico* tres dies abans de la sentència, la màxima autoritat lingüística espanyola va afirmar que és “el català qui està en una posició de feblesa davant la potència del castellà” i reconeixia que la immersió naixia de la legitimitat i la voluntat populars.

> Propera estació: País Valencià, la Franja i la Vall d'Aran

La nebulosa de minúscules entitats espanyolistes que operen a l'Estat, aixoplugades sota una defensa cega i a ultrança del monolingüisme castellà, s'han fixat com a proper objectiu el País Valencià, la Franja d'Aragó i la Vall d'Aran. Al País Valencià, l'Associació Nacional per la Llibertat Lingüística (ANLL) ja estudia presentar un recurs al Suprem contra la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV). A la Vall d'Aran, Impulso Ciudadano –creada per l'exdiputat de C's José Domingo– fomenta un recurs contra la nor-

malització de l'aranès. I la FACA O i onze ajuntaments aragonesos ja han anunciat recursos, coordinats novament per Àngel Escolano de CCC, contra la llei de llengües que fa cooficial el català a la Franja. A les Illes Balears, l'octubre passat, el candidat popular Bauzà ja va anunciar que, si guanyava les eleccions, eliminaria la llei de normalització lingüística. La trama civil espanyolista, atida des de l'anomenada *caverna mediàtica*, també manté un pols judicial obsessiu i neuròtic contra la plena normalització del gallec, contra l'euscar al

comtat de Treviño –enclavament de Burgos dins d'Àlaba–; contra el bable a Astúries i contra el lleonès promogut per l'Ajuntament de Lleó.

En el cas valencià, cal destacar que l'ANLL explota barroerament el cas d'un nen d'onze anys de Biar que ja rep el 80% de les matèries en castellà. Escola Valenciana ha denunciat l'atac i ha recordat, per contra, els “80.000 xiquets que no es poden escolaritzar en la llengua autòctona perquè la Generalitat no posa els mitjans corresponents”.

> A punt de complir-se el trentè aniversari de l'intent de cop d'Estat militar del 23-F, que va modular els anhels de llibertat nacional i va aturar en sec tot avenç per la via de la por, els vells aires d'involució es consoliden, avui per la via judicial. La sentència del Constitucional contra un Estatut que ha estat ribotejat tres cops anuncia un futur degoteig de més imposicions i més retallades. Ara, ha estat el torn de la immersió, que rep el cop -paradoxalment- des d'una administració de justícia gairebé impermeable a l'ús social del català.

, estirant del fil

Sota l'impuls polític de l'anticatalanisme

Les sentències fermes són les respostes judicials als recursos interposats per tres famílies -assessorades permanentment pel grupuscle espanyolista Convivència Cívica Catalana- en relació al model d'immersió impartit a les escoles SIL (privada concertada), a l'Escola del Carme de Barcelona, a Sant Josep de Calassanç-Escoles Pies de Sabadell (religiosa) i a La Salle de Tarragona. Cal destacar que, en el cas barceloní, el pare que va imposar el recurs és Feliciano Sánchez, afiliat a Ciutadans al barri de Sants i que va figurar com a candidat electoral suplent de la formació per Biscaia (País Basc) a les eleccions generals de 2008. En el cas tarragoní, la direcció de l'escola ha confirmat que la mare va tirar pel dret judicial abans d'intentar arribar a un acord. Es dona la circumstància que, el mes de setembre passat, la recurrent, Marina Gala, va reconèixer a *El Mundo* que l'escola sí que havia procurat una atenció especialitzada en castellà a dos dels seus sis fills. Però Gala anava més enllà i titllava l'atenció ofertada "d'estafa" perquè només li donaven al seu fill i "no als 24 alumnes restants de la classe".

Rere els recursos hi trobem Convivència Cívica Catalana, la plataforma espanyolista impulsada per Alejo Vidal-Quadras

En qualsevol cas, rere els tres recursos, hi trobem directament Convivència Cívica Catalana (CCC), la plataforma espanyolista impulsada durant la dècada dels 90 per Alejo Vidal-Quadras i que es va estrenar amb denúncies contra els reglaments lingüístics de la URV i la UPF. Es tracta de la mateixa entitat que, l'any passat, va aconseguir la suspensió cautelar dels reglaments lingüístics dels ajuntaments de Lleida, Girona i Barcelona. CCC, que ha aconseguit convertir el que era un conflicte artificial en tot un conflicte jurídic real, està presidida per Francisco Caja, professor de Filosofia de la UB. El 1994, Caja va ser suspès i inhabilitat durant divuit mesos pel rector de la UB, Caparrós, per haver agredit i insultat una professora davant el seu alumnat, entre empentes i cridant: "Eres una incompetente, una estanquera, una vendedora del Corte Inglés, incapaz, una mierda de profesora y te echaré a patadas en el culo". La sanció va ser ratificada pel TSJC, que la va qualificar de "benvolent".

CATALUNYA · ELS RECURSOS HAN ESTAT ASSESSORATS PER L'ADVOCAT ANTICATALANISTA ÀNGEL ESCOLANO

La gota malaia espanyolista

D.F.

estirandelfil@setmanaridirecta.info

Tots els recursos interposats han estat assessorats per Àngel Escolano Rubio, un jove advocat badaloní amb una intensa trajectòria a les rengles de l'anticatalanisme i que va ser president de les Noves Generacions del PP a Badalona. Va abandonar el partit, però va reaparèixer per donar suport a la candidatura de Nebreda per dirigir el PPC. Afí a la teoria de la conspiració sobre l'11-M sostinguda per *El Mundo* i els *Peones Negros*, va ser claustral a la UB i, el 2001, a la UPF, va fundar Universitarios Liberal Democratas (ULD), que es plantejava "desnacionalitzar la universitat catalana (...) i expulsar el nacionalisme de la Universitat". També és membre de les Joventuts Unificades del Foro de Ermua, va intervenir a la concentració contra la negociació amb ETA de la plaça Sant Jaume el 2007 i es va posicionar obertament contra l'alliberament de De Juana Chaos. En relació a Catalunya, en un article publicat a *Papeles de Ermua*, manifesta: "Podem afirmar sense por de dir cap barbaritat que el feixisme reneix, en ple segle XXI, de la mà del nacionalisme uniformitzador". Tant ell com Francisco Caja van ser dos dels set impulsors de la Iniciativa Legislativa Popular contra la immersió que, per la via d'una pròrroga, va assolir 50.330 signatures i va ser desesti-

Àngel Escolano sosté un megàfon durant una concentració antiterrorista a Barcelona i es troba al costat de Francisco Caja

mada pel Parlament el desembre de 2007. Requereix una menció particular el pas d'Escolano com a fugisser cap de llista electoral a Sarrià de Ter a les municipals de 2007. El sarrianenc Josep Maria Salvador recorda que, un dia, de sobte, van arribar uns cotxes i un microbús a la plaça del poble, van instal·lar un equip de so i va arrencar un míting del PP, que va durar cinc minuts arran d'un ruixat molt fort que va caure. Cap membre de la llista no era del municipi -on el PP

no té representació i només va assolir 48 vots- i Escolano, que no va tornar a aparèixer al municipi, va aduir que disposava "d'una opció de compra d'un habitatge en promoció immobiliària", de la qual mai no se'n va saber res més. Ha generat més inquietud -en l'àmbit sindical- el fet que Escolano sigui advocat del Sindicat de Sanitat de Barcelona de la CGT. Nombrosos afiliades de la mateixa secció, de la CGT i d'altres seccions del sindicat anarcosindicalista ja han demanat

insistentment que es prescindeixi dels seus serveis definitivament. Més encara quan el seu despatx, Escolano & Espinosa, es dedica preferentment a donar suport a les empreses, no té pas cap perfil laboralista i es dedica -també- al dret immobiliari per la gestió de desnonaments. La darrera aparició d'Escolano va ser la defensa de l'API Manel Nevot, militant del PP i amic de la família de Josep Piqué, per la multa de 400 euros que va rebre per no retolar també en català.

OPINIÓ

Això és un cop d'Estat

Vicent Partal, director de Vilaweb

Un cop d'Estat serveix per canviar sobtadament les institucions o les regles de funcionament d'un país, sempre sense tenir en compte la voluntat democràtica de la població. Un cop d'Estat té dues característiques: es fa per força, trepitjant els de sota, i instaura una nova legitimitat, que al capdavant el justifica. Els cops d'Estat clàssics, els fan els militars. Però, a Europa, ja són mal vistos. Per això, el nacionalisme espanyol ha encaregut el cop als jutges. Com ja va passar a Turquia, per exemple.

La seqüència és, en aquest sentit, inequívoca. Hi ha una legitimitat sorgida de la transició. A mi, no m'agrada i crec que és la causa final de tots els mals, però és la que és i no s'entén res si no partim d'aquí. De les restes de la

dictadura, en naix una constitució i, d'aquesta, en naixen uns estatuts d'autonomia i unes lleis. Seguint estrictament els procediments previstos per les mateixes lleis, es canvia l'estatut d'autonomia, es respecten tots i cadascun dels trams legals -fins i tot quan ens són clarament contraris- i s'arriba a un resultat, demacrat i pàl·lid, però legalitzat a l'extrem: l'estatut aprovat pel Congrés dels Diputats. Ningú, absolutament ningú, no pot dir que ni un sol pas en aquest procés no es féu d'acord amb la legalitat constitucional espanyola. No hi ha ni un sol gest de trencament.

Fins que arriba la sentència del Tribunal Constitucional. Perquè ací sí que hi ha un trencament clar. Ho han posat de relleu molta gent i moltes veus autoritzades: trinxar un estatut aprovat pels dos parlaments i corroborat a

través d'un referèndum pel poble és una decisió gravíssima. Però el fet s'entén millor si parlem sense embuts: era un cop d'Estat.

Era un cop d'Estat perquè es feia per la força i des de la força. El Constitucional se situa per davant del parlament català i del parlament espanyol, però, sobretot, per damunt del vot democràtic dels ciutadans. D'on prové la legitimitat en una societat democràtica? Tan sols de l'exercici lliure del vot dels ciutadans. I si això no val, és que som davant una substitució de l'origen de la democràcia, definició clàssica del cop d'Estat. Si algú volgués entrar en el debat entre poders superiors i inferiors, estatals i autonòmics, que no oblidí que no és únicament la legitimitat del Parlament de Catalunya que se substitueix, sinó també la del Congrés dels Diputats.

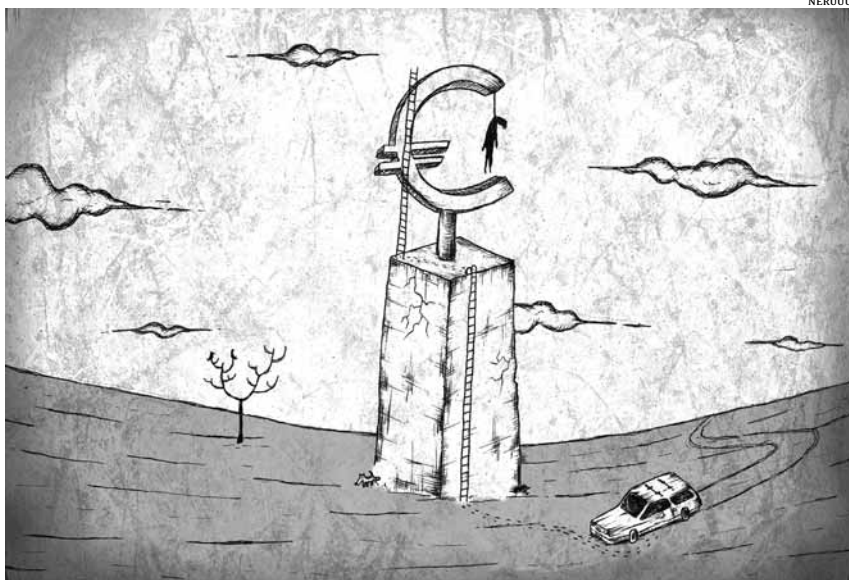
I això es fa bastint una nova legitimitat. Una nova legitimitat que no emana de la Constitució de 1978, sinó que la substitueix. Perquè no hauríem d'oblidar que la constitució espanyola i les institucions generals de l'Estat, durant dècades, han avalat i validat la immersió. I això ara no ho ha canviat voluntàriament ni la voluntat popular ni el poder legislatiu, ho ha canviat la voluntat arbitrària d'un cos organitzat i autònom dins l'Estat -talment l'exèrcit.

El juny passat, en el moment que es va fer pública la sentència, això ja era així. Però ahir, veient com es començaven a desplegar les conseqüències de la sentència amb tota la brutalitat, de cop, es va fer difícil d'esquivar l'evidència de la gravetat que enclouia: això és un cop d'Estat, ara ja en marxa i que no s'aturarà. I la millor resposta no és pas dir que això no passa.

, impressions

Joan Tomàs · Periodista
opinio@setmanaridirecta.info

Violència econòmica

De nou una nova tragèdia quotidiana, una altra notícia violenta que protagonitza una persona desesperada víctima de la crisi, aquesta plaga que ha esdevingut crònica i que sempre paguem els mateixos.

Resulta esfereïdor llegir com el passat 15 de desembre un veí d'Olot, un treballador que deia que feia mesos que no cobrava de la seva empresa, desesperat per un deute bancari al qual no podia fer front en no rebre la retribució que li pertocava per la seva feina, arruïna la seva vida desfogant la seva ràbia a trets sobre els seus caps i els responsables de l'entitat bancària amb la qual havia empenyorat el seu futur,

amb el resultat fatal de quatre morts.

No justifico la violència, no estic d'acord amb que les coses es solucionin a cops o trets, perquè com cantaven els Ràbia Positiva: "ojo por ojo y quedaremos todos ciegos", uns al cementiri i l'altre a la presó; només vull constatar com el món segueix produint recursos de sobra perquè tothom pugui tenir un mínim, però que, per culpa de l'acumulació de la riquesa en unes poques mans, la gent humil, quan van mal dades, encara és més vulnerable i es veu abocada a la desesperació.

Voldria recordar que durant el crac del 29 als Estats Units es van suicidar un munt de banquers,

especuladors patrimonials, agents bancaris... però en aquesta situació de precarietat que estem vivint ara les entitats bancàries han salvat els seus beneficis gràcies als ajuts públics i les famílies treballadores han hagut de fer mans i mànigues per arribar a final de mes o s'han vist empeses malviure com poden perdent el poquet que havien anat acumulant amb la seva suor i les seves fatigues.

Perquè, en totes les notícies sobre el tema dels quatre assassinats d'Olot no he llegit cap referència als antecedents penals o violents de l'homicida; al contrari, pel que es desprèn de tot el que es va publicar és que es tracta d'una persona normal, treballador de la

construcció, que ha arribat als 57 anys sense complicacions amb la justícia i que va actuar d'aquesta manera tan esgarriosa perquè, segons les seves pròpies declaracions, a sobre de portar bastants mesos treballant sense cobrar, li van intentar prendre el pèl en donar-li un xec sense fons i va arribar a la conclusió que s'estaven rient d'ell.

Amb tota aquesta reflexió el que vull dir és que en ple segle XXI, amb una capacitat tecnològica impressionant, amb estudis profunds sobre recursos i el seu aprofitament, amb líders polítics que s'omplen la boca de demagogia, i organismes regionals, estatals, continentals i mundials que celebren fastuoses convencions per lluitar contra les desigualtats socials, que acaben amb uns acords tan carregats de bones intencions com ineficaces, prop de 24.000 persones, segons fonts de les mateixes Nacions Unides, moren cada dia de fam o per causes relacionades; un 75% dels morts són menors de 5 anys i la majoria de morts per gana es deuen a desnutrició crònica. Es calcula que uns 800 milions de persones a tot el món pateixen de gana i desnutrició, una quantitat 100 cops major que el nombre de persones que hi moren per aquestes causes a l'any. Sovint, com reconeix la mateixa ONU (que necessita gairebé 1.500 milions de dòlars a l'any per celebrar aquestes grans trobades de salvadors de la humanitat), només calen uns minuts i senzills recursos per a que la gent pobre pugui cultivar els aliments necessaris per esdevenir autosuficient: llavors de qualitat, eines adequades i accés a l'aigua.

Jo vaig néixer amb la dictadura, vaig créixer amb la transició monàrquica i vaig fer-me adult amb la democràcia. He patit governs de tot tipus i he estat administrat -estatal, regional, provincial i municipalment- com a ciutadà per partits polítics de totes les ideologies, però sempre he vist el mateix: uns senyors i senyores amb cara de no passar pena, i amb vestits nous cada roda de premsa que feien com a responsables d'economia o treball, que parlaven sobre la difícil situació laboral, l'augment de l'atur o d'estrènyer els cinturons. No me'ls he cregut mai i tampoc mai els he donat la meua legitimitació per a que segueixen exercint aquesta violència econòmica contra nosaltres. Sona esperpèntic dir-ho en aquest context tan dramàtic però: "ni esquerres ni dretes, centre i gol!" del Barça, *of course*.

Quan era petit sentia històries de la postguerra. De les penúries i la gana que es va passar, de la *cartilla de racionament* i l'economia quotidiana de subsistència. Quan vaig ser jove, al Paral·lel de Barcelona on vivia (en ple Districte 5è o Barri Xinès) vaig conviure amb la delinqüència més marginal, la que et robava les vambes o el rellotge per canviar-les per una *papela* de cavall. Ara, d'adult, si es pot afirmar que hem madurat, torno a veure com no són ionquis sinó petits empresaris els que atraquen bancs per pagar els seus deutes (*El Segre*, 18/2/2009) i segur que abans d'envellir, amb més o menys dignitat, veurà les famílies assaltant supermercats per alimentar les criatures.

Anem endavant o enrere? Anem enllot?

Rolando del Guerra · Cane sciolto*

opinio@setmanaridirecta.info

X de Felipe González

El fet de ser curtet, com ara jo, té molts inconvenients però el principal és la desagradable sensació de no acabar d'entendre les coses que tothom sembla tenir molt clares. Un exemple? Doncs no sé si heu llegit l'entrevista a Felipe González, portada d'*El País* el 7 de novembre (no el compro mai aquest diari, però estava al lavabo de la piscina i aprofito aquí per denunciar la crònica falta de paper higiènic a les instal·lacions municipals). Doncs bé, durant l'entrevista al cara de porc indultat que va ser president del govern

espanyol només li va faltar presumir d'haver torturat i matat directament Lasa i Zabala: hi parlava dels GAL com dels nois dels encàrrecs sempre a l'espera de les seves instruccions, de Segundo Marey, que la col·leta de policies i gorilles internacionals havia segrestat per equivocació i que, amb una trucada, el seu compi Narcís Serra/Rasputin havia fet alliberar...

Fins i tot el PP va dir que amb aquestes declaracions es revelava, per fi, qui hi havia al darrera de la misteriosa X que guiava aquella banda de terroristes als anys vui-

tanta i noranta. Repasso l'hemeroteca: assassinats de metges, tràfic de droga, homicidis per "error", bombes a mitjans de comunicació abertzales, fons reservats per sicaris portuguesos, italians, francesos.

El González/mister X, fatxenda, també va assegurar que li havien demanat permís per "volar" la cúpula d'ETA i que ell va dir que no perquè als francesos els hauria molestat, però que després se'n va penedir perquè matant uns quants haurien evitat moltes morts innocents.

A veure si ho entenc, si jo, posem per cas, afirmés que em sap molt de greu no haver-li trencat la closca a l'Aznar amb una reproducció en ferro colat de la Sagrada Família perquè hauria estalviat moltes víctimes innocents a la Guerra del Golf (d'acord, les seves van ser víctimes iraquianes però eren moltíssimes més que les víctimes blanques i espanyoles de l'ETA, així que queda justificada la comparació) tindria tots els números per menjar-me unes quantes denúncies per apologia del terrorisme, incitació a la violència, conspiració, etc.

Com tothom és igual davant la llei, dedueixo que a aquest cap convicte d'un banda d'assassins a sou i terroristes també li caurà el pel.

Els meus amics, però, diuen que no i que aquesta mena d'idees fan que tothom em vegi com un pobre grillat. També el Pep diu que al Felipe no li passarà res i que si vull jugar-m'hi la bicicleta. Què faig, me la jugo?

*Expressió que es feia servir per a la gent no adscrita a organitzacions o corrents i que significava "gos lliure".

Pau Planas · Escriptor i membre del col·lectiu Olidecoop
 opinio@setmanaridirecta.info

Fil musical

Si fins ara et deixava venir per contractar-te perquè treballassis llargues jornades per quatre duros, ara et menyspreo i t'acuso de delinqüent i fanàtic, i insinuo que hauries de tornar al teu país. Si fins ara promovia que els joves deixessin els estudis perquè feia falta mà d'obra per fer parets i ciment, ara et tracto d'analfabet i et dic que t'has de formar o morir-te de gana. Si durant dècades he donat fastigoses bosses de plàstic per posar-hi la compra, ara de cop reparteixo lliçons sobre el medi ambient i no te'n vull donar, i faig negoci venent bosses de roba. Si fins ara regalava crèdits com si fossin caramels dels reis mags, ara et renyo per haver estirat més el braç que la màniga. Si durant anys he ridiculitzat els qui qüestionaven la necessitat del tren d'alta velocitat,

Manen, legislen, gestionen pressupostos, però no són culpables de res

ara accepto amb la boca petita que és un model desfasat, però que no queda més remei que acabar-lo. Aquests són els discursos perversos que ressonen pel país, en *dolby surround*, a cada ràdio i a cada tele. Aquesta és la simfonia cínica que emet cada un dels diaris seriosos i plurals. És el que té viure a la

república degradada d'Ikea, que els escenaris es munten i es desmunten al gust de les modes que ens imposen per catàleg des de països freds i sofisticats. Les músiques del repertori de lliçons sàvies són prou variades, però segurament el gran *hit* és la peça que es titula "l'emprenedor". Ara tots ballem aquest ritme tan sensual. En realitat, és una versió remasteritzada d'un vell èxit titulat "somni americà". Si fins fa

quatre dies en prou feines recordàvem el tema, ara la melodia satura tots els canals. La cançó ens explica la història d'un paio que tenia idees genials i que treballava molt per aixecar un negoci enginyós. Va començar amb una petita injecció de capital del seu pare empenedor, i el negoci aviat va obrir franquícies pels quatre continents. Un altre conte de fades destinat a humiliar els qui no tenen

crèdit per emprendre res. I l'expliquen els qui, curiosament, no fan cap retret als plans d'estudis educatius que, precisament, forgen mentalitats submissives i comportaments massificats i nul·lament creatius. Ells s'ho fan i s'ho desfan: mantenen el sistema educatiu en precari i es queixen del fracàs escolar. Inflen bombolles, però no les exploten. Engreixen l'administració per dalt, i ara l'aprimen per baix. Manen, legislen, gestionen pressupostos, però no són responsables de res. La incoherència forma part del quadre de desdoblament de personalitat continuat que pateix el clan de columnistes i tertulians a sou de les quatre famílies que de sempre tallen el bacallà. El seu rigor inqüestionable té una data de caducitat molt ajustada: dura el que duren els capricis de la banca mundial. Ballem el ball mutant d'una orquestra boja que no para de culpar-nos dels desastres que ells tot solets creen. I ara, senyors, ha arribat l'hora de fer l'últim ball de la nit: la simfonia postpetrolífera, interpretada per la gran orquestra del *Titànic*. Qui se salvarà? No hi ha bots salvavides per a tothom. Només hi ha lloc pels més ben preparats. I la resta, a sota aigua, per no integrar-se, per no ser espavilats, per no estudiar prou, per no tenir parentela que et doni una empena econòmica, per no estar disposat a donar la teva vida pel negoci. És el que té viure a la república degradada d'Ikea. Visca els tres reis mags.

· EL CIGALÓ

"L'única manera de defensar una cosa és estimant-la"

Toni Mas és un bon coneixedor dels senders que ressegueixen el Ter i dels paratges que s'amaguen a la seves ribes. Ell i altres membres del Grup de Defensa del Ter, amb seu a Manlleu, s'encarreguen de recuperar els camins, senyalitzar-los i denunciar els impactes mediambientals que sovint pateixen.

Carles Masia

“Tota aigua que corre, és bona” o “en l'aigua corrent, la pudor no se sent”. Encara són vàlides aquestes dites populars?

Cada dita té la seva raó de ser en un context, ara bé, això no vol dir que siguin vàlides. Rere l'aparença de l'aigua corrent s'amaguen coses que potser interessa que passin desapercubides. El dimoni no és dimoni només perquè es digui així. **En què consisteix la tasca de recuperació de camins?**

Fa uns deu anys, el GDT va començar el projecte Camins Vora Riu, concretament el Camí Vora Ter (GR210), el Camí Vora Ges (PR-C47) i la Ruta del Sorreigs (PR-C46).

Aquests senders tenen la finalitat d'acostar la gent al riu, aprofitant la Llei d'aigües, que regula que els cinc metres de terra a partir de la vora dels rius són de servitud pública. L'única manera de defensar una cosa és estimant-la, però no podem estimar-la sense conèixer-la. Per això hem de tornar al riu.

Existeix una fórmula per vincular emocionalment les persones amb el riu?

L'estimació i defensa del riu i el territori va més enllà d'empreses de l'aigua que vulguin vendre ecologisme, sentiments i emocions falses a canvi de fer diners. Els vincles emocionals es creen amb la relació directa amb el medi i intentant posar-nos al seu nivell. Així, ens adonarem de la immensitat de la qüestió.

· CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Tres lletres

Marc Garcia
 Barcelona

Ens llevàvem el 28 de desembre amb una entrevista a Arnaldo Otegi en un diari dels EUA on, entre d'altres, deia que ETA està preparada per desarmar-se. La ràpida reacció del ministre espanyol de la guerra, li traïa la consciència, va ser dir que les tres lletres que esperava no eren "ETA", sinó "fin". Segurament, si hagués reflexionat, la seva primera resposta hauria de canviar les tres lletres desitjades per unes altres tres, "pau" (*paz*, per a ell), però fa temps que l'Estat espanyol no treballa per a la pau, sinó per a la fi, perquè pensa que la fi i la pau són sinònims, quan en realitat són conseqüències.

D'una banda, s'estan fent passos fermes i decidits per a la fi i, en conseqüència, la pau. Amb una treva i un procés d'acumulació de forces polítiques, mobilitzacions multitudinàries en defensa dels presos i preses polítiques, i ara un alto-el-foc, general i verificable, veiem com, per una altra banda, les declaracions intenten treure rellevància als passos fermes donats i la fi es busca mitjançant el legalitzacions, tortura, detencions, reforma del Codi Penal, tribunals d'excepció, dispersió de presoners i, quan cal, matant directament Jon Anza, aconseguint la pau dels cementiris perquè, com ja sabem, Rubalcaba no busca la pau, sinó la fi, i la fi justifica els mitjans, si més no això sembla, veient com actua l'Espanya de les tres lletres del GAL.

El tren i la societat immadura

Josep M. Loste i Romero
 Portbou

És molt bo i molt allionador recordar que, malgrat el binomi pervers RENFE-ADIF, el mitjà de transport anomenat "tren convencional" és el màxim exponent de la mobilitat sostenible, i que aquesta és sinònim d'equilibri territorial i justícia social, cosa que fa molta falta a casa nostra. Aquest argument a favor del tren convencional sempre és bo d'emprar en una societat com la nostra, molt immadura i a voltes banal, en què s'idolatra de manera exagerada el vehicle privat i, per contra, es menysprea i ridiculitza, de forma simplista i prepotent, tota mena de transport públic (especialment el tren). Doncs bé, aquesta manera de pensar tan estúpida l'hauríem de desterrar per sempre, ja que la crisi social, econòmica, energètica i climàtica sembla no tenir aturador: anirà a més.

. EDITORIAL

L'enrampada elèctrica, l'estafa nuclear

El *laissez faire* del liberalisme econòmic es torna a presentar no només ineficaç, sinó obertament injust i arbitrari per les persones. Des que va culminar la liberalització del sector elèctric a l'Estat espanyol el juliol 2009, les usuàries no hem percebut cap avantatge: només un increment continuat de les tarifes, que ha culminat amb la darrera patacada del 10%, la pujada indiscriminada més gran registrada des de l'any 1983. En una conjuntura de crisi econòmica, a un atur que afecta més de cinc milions de persones, les dures retallades socials i la multitud de famílies ofegades per les hipoteques, s'hi afegeix -curiosament- l'augment d'un altre servei bàsic, cosa que converteix l'Estat espanyol en un dels països amb la llum més cara de la UE. Mentrestant, les companyies

elèctriques van engreixant el seus beneficis -elles sí- malgrat la crisi i fins i tot els queden *raconets* per invertit i espoliar l'Amèrica Llatina. L'energia genera pèrdues? Els grups d'*experts* habituals i alguns mitjans han assenyalat les subvencions al carbó espanyol i les tarifes preferencials per a les energies renovables com les causes de l'encariment de la llum, però mai no es parla dels costos desorbitats de l'energia nuclear -amb obres faraòniques sota el franquisme- ni del cost de la moratòria nuclear que, durant dècades, se'ns ha cobrat incorporada barroerament al rebut ni dels ajuts atòmics que rep. En tots els casos, una evidència més de la privatització dels beneficis per la via de la socialització de les pèrdues, entestats com estan per fer que la factura de seva la crisi la paguem des de baix.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Comencem amb força

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

Les dones i les nenes a Haití són violades i assaltades als camps de refugiades on van encabir un milió de persones ara fa un any, després del terratrèmol que va devastar el país. Un milió de persones encara sense casa i en mans de la solidaritat internacional, amb el còlera assetjant-les. Un país immers en una reconstrucció, que no sembla urgent ni que provoqui gaires reaccions per part de qui genera les notícies i l'actualitat, almenys si tenim en compte la quantitat de notícies relacionades amb Haití que podem llegir, escoltar o veure.

Ho diu el *30 minuts* i deu ser un fet gravíssim, però... tant com la recent prohibició de fumar als

espais públics? Amb l'entrada en vigor de la nova llei del tabac ens bombardegen amb la repetició de testimonis de fumadores al carrer passant fred, amb les crides a la insubmissió a pagar les multes, amb exemples de fumadores cíviques que som-trèmol que va fumar a les terrasses. Ens expliquen com denunciar les companyies de feina si les enxampem fent una calada al lavabo.

De nou es treuen de la màniga, com hàbils reines de la màgia, una notícia que ens hauria d'importar i molt, de la que hem de parlar a tot arreu, que sentirem valorar a les tertúlies *oficials* i a les de peu de carrer. Proposo un canvi de tema, un nou subjecte per a les càpsules informatives entre els esports i el temps: desenes de

testimonis sobre com ens afecta l'augment del preu de la llum, relats de famílies que arribaven justíssimes a finals de mes i que, ara, es quedaran a les fosques, però hauran de seguir pagant religiosament la hipoteca als bancs; trucs de famílies supervivents que punxen la llum entre totes les veïnes del replà, les cassolades de protesta als barris, acompanyades de la crema de rebuts.

El nou any ens ha portat la supressió d'ajuts socials, el desorbitant augment de les tarifes dels serveis bàsics, l'anunci d'infinitat de retallades socials; en comptes de carbó, un altre govern de dretes. Sort en tenim, algunes, de no creure en determinats cerimonials perquè, així, ens estalvien el desencís.

. COM S'HA FET

Hola de nou. Ja tornem a ser aquí. Hem menjat, hem begut, hem brindat, hem rigut i hem plorat. Hem deixat enere el 2010 i, ara, comencem el 2011 amb bon peu. De moment, tres coses:

D'una banda, pots ja ho haureu notat, hem augmentat el cos de la lletra de la DIRECTA. Arran de les demandes que algunes subscriptores van fer al número 200, aquest any, sortim amb una lletra més gran. Amb això, esperem facilitar la lectura i reduir la densitat d'alguns articles.

D'altra banda, com podreu veure a les pàgines 18 i 19 del setmanari, amb l'entrada de l'any, anunciem el cicle *Expressió Directa*, cosa que ja comença a ser habitual. Enguany celebra la seva tercera edició, que començarà el dissabte 22 de gener a la Farinera del Clot.

Finalment, una mala notícia (no tot són flors i violes). L'Alfonso, que s'ha encarregat de l'agenda durant tot aquest any 2010, no podrà continuar-ho fent per motius personals. Així doncs, a partir d'ara mateix, busquem una persona que pugui assumir voluntàriament aquesta tasca setmanal. I a l'Alfonso, el salutem, li agraïm la bona feina feta i li recordem que, aquí, sempre hi tindrà un lloc. Agur.

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

despatidinyate.blogspot.com

KARLES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
 NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu *l'asterisc* i el gitano COMPAGNIAIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Mala gestió del consell social de la UB | PÀG. 10

Una violació i negligències mèdiques a Brians II | PÀG. 10

Volen expulsar la CGT de la Via Laietana | PÀG. 11

Especulen amb la finca del CSO Kasablanka | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · LA LIBERALITZACIÓ DEL SECTOR ELÈCTRIC NO HA BENEFICIAT LES PERSONES USUÀRIES

Gener de protestes veïnals contra la pujada del 10% de la tarifa elèctrica

L'IVA ha passat del 16 al 18% i la llum s'ha encarit un 4,8% a l'octubre i un 9,8% el 2011

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

L'inici d'aquest 2011 ha estat marcat per una nova patada que afectarà les economies domèstiques. A les irrefrenables xifres d'atur i l'augment de les retallades socials, s'hi suma l'augment de gairebé un 10% de la tarifa de la llum, un encariment que ha generat un debat social sobre el sistema elèctric espanyol i la indignació de les organitzacions veïnals.

A Barcelona, una representació de diferents federacions veïnals catalanes va acudir a la seu de correus, el 5 de gener, per fer una acció de protesta amb l'enviament de caixes plenes de carbó destinades a l'actual ministre espanyol d'Indústria, Miguel Sebastián.

Acte d'entrega del carbó a la seu central de correus en protesta per l'augment del preu de les tarifes elèctriques

Els dies 27 i 28 de gener es faran concentracions de protesta per la pujada de les tarifes

dústria, Miguel Sebastián. Aquesta acció de vigília de reis ha estat el tret de sortida d'un mes de mobilitzacions. El dia 27 de gener, es convoca una concentració simultània davant les companyies elèctriques a diversos indrets de l'Estat espanyol i, el dia 28, una trobada davant la seu de la patronal elèctrica Unesa a Madrid.

El malestar veïnal davant la gestió del sector elèctric ja va sus-

citar, fa dos anys, l'inici d'una campanya per demanar que les pujades de tarifa no superessin l'IPC enmig d'un context de crisi econòmica, però això no ha evitat les darreres pujades -dos punts de l'IVA (del 16 al 18%) el mes de juliol de 2010, el 4,8% del mes d'octubre i el darrer 9,8% d'aquest inici de 2011.

La gestió d'aquest sector ha estat titllada de "poc transparent" reiteradament per diverses associacions veïnals i de consumidors. El secretari de la CONFAVC, Julio Molina, en unes declaracions a la DIRECTA, ha denunciat que es tracta d'un mercat "molt opac" i que "les cinc grans companyies es posen d'acord i fan xantatge al go-

vern -que continua cedint- de forma permanent". El juliol de 2009, el sector de les elèctriques va culminar un procés de liberalització iniciat l'any 1998 amb la llei del sector elèctric promulgada pel Partit Popular. En aquells moments, el PP ja va subvencionar les elèctriques amb 1,3 bilions de les antigues pessetes perquè estiguessin "en bones condicions per competir". A partir de l'any 2000, quan Josep Piqué era ministre d'Indústria del govern popular, es van congelar les tarifes, però es va garantir el retorn d'aquesta diferència -amb interessos- a les elèctriques. Es tracta de l'anomenat *dèficit tarifari*, que -segons assegura el go-

vern espanyol- actualment és de l'ordre de 20.000 milions d'euros.

Aquest *dèficit* és un dels arguments que s'utilitzen des de Madrid per justificar l'encariment de la factura de la llum, però, tot i les suposades pèrdues acumulades per les elèctriques, el seu benefici net del tercer trimestre de 2010 representen 2.722 milions d'euros (Endesa) i 2.069 milions d'euros (Iberdrola). Molina denuncia que, bàsicament, hi ha cinc empreses (Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa, HC Energía i E.ON España) que es reparteixen el pastís i que la liberalització del sector ha estat "completament negativa". El govern espanyol ha defensat aquest

procés amb l'argument que les consumidors poden triar la companyia comercialitzadora per aconseguir el preu més competitiu, però, segons Molina i d'altres organitzacions, no ha estat així. Un estudi de la Confederació Espanyola d'Organitzacions de Mestresses de Casa, Consumidors i Usuaris (CEACCU) denuncia la repercussió nul·la per les butxaques de les usuàries -de poc més d'un euro al mes- i, alhora, la confusió entre ofertes. Fins i tot la Comissió General de la Competència ja va estimar que, en el supòsit més favorable, l'estalvi era de tretze euros anuals en funció de la companyia triada. Al cap i a la fi, en aquests moments, l'Estat espanyol es troba entre els deu països europeus amb una tarifa elèctrica més cara.

Els beneficis nets del tercer trimestre de 2010 representen 2.722 milions d'euros (Endesa) i 2.069 milions d'euros (Iberdrola)

Davant aquest encariment d'un servei bàsic, des de la CONFAVC defensen un sistema de tarifes progressives per no perjudicar les persones que tenen més dificultats econòmiques. L'electricitat, com a "servei bàsic", defensa Molina, "ha de tenir un preu raonable i això es pot aconseguir; tan sols s'ha de tenir voluntat".

, així està el pati

BAIX LLOBREGAT

El ple de l'Ajuntament de Collbató acorda retirar-se com a acusació particular en el 'cas de les sabatilles'

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El ple de l'Ajuntament de Collbató va aprovar, el 28 de desembre, una moció on acorda retirar-se com a acusació particular en el judici per atemptat contra un membre de Salvem Montserrat i pel qual la fiscalia demana cinc anys de presó a l'acusat (veure DIRECTA 205). Francesc Raset està pendent de judici pel llançament de dues sabatilles contra l'alcaldeessa socialista Josefina Martínez. L'acte presentava l'objectiu de denunciar una zona industrial que es vol desenvolupar a la falda de Montserrat.

El ple es va veure precedit per un clima de tensió, ja que s'havia anunciat una acció de protesta, durant la qual una quarantena de persones estaven disposades a deixar sabatilles sobre la taula de plens per solidaritzar-se amb Raset. En el mateix ple, es va presentar una carta pública de l'acusat on Raset assumia que "l'acció va ser un acte de protesta política i en cap cas va existir la voluntat d'atemptar contra l'alcaldeessa". També demanava excuses i perdó a l'alcaldeessa i a la resta de membres de la corporació municipal "per tot allò que els hagi pogut ofendre". El ple es va veure envoltat per una forta presència policial -tant dels Mossos d'Esquadra com de la policia local- i va aprovar la moció per unanimitat. L'alcaldeessa ha explicat en un vídeo penjat a la web municipal de Collbató que troba "desproporcionat" demanar cinc anys de presó per una acció com la que es va dur a terme, però que considera que "va ser un atemptat contra el seu càrrec". També admet que, tot i que no poden retirar la denúncia, demanaran a la fiscalia que arxivi el cas. Per la seva banda, Raset ha declarat a la DIRECTA que el van pressionar perquè admetés que l'acció havia estat "un atemptat", cosa a la qual ell es va negar rotundament. També ha assegurat que "el judici tira endavant, amb uns costos processals que ja superen els 4.000 euros" i que, tot i la resolució aprovada pel ple, creu que l'Ajuntament es va veure obligat a presentar la moció per la pressió i el suport que havia rebut el membre de la plataforma ecologista. En tot el cas, Raset hi veu "mala fe per part de l'Ajuntament" i assegura que no és "la primera vegada que el consistori no respecta una moció aprovada pel ple".

BARCELONA · L'AJUNTAMENT HA INCONPLERT LA NORMATIVA MUNICIPAL EN L'ELABORACIÓ DEL PROJECTE

Les sentències del TSJC que ordenen l'enderroc d'un edifici queden sense efecte

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

És possible que les pròpies institucions públiques intentin, per tots els mitjans, esquivar fins a vuit sentències judicials? No serà el primer cop ni l'últim, però, en el cas que afecta l'edifici situat a la confluència dels carrers Londres i Villarroel, l'Ajuntament de Barcelona ha fet -i continua fent- malabarismes inversemblants per evitar l'ordre d'enderrocament. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha emès fins a vuit sentències, l'última fa poc més d'un mes, arran de les irregularitats en la seva adjudicació i l'incompliment de la pròpia normativa municipal.

El veïnat del barri va participar en l'elaboració del preprojecte dissenyat ara fa set anys, on es va acordar construir un poliesportiu subterrani i una escola i obrir l'espai interior de l'illa per destinar-lo a un ús públic. El projecte definitiu que va publicar l'empresa ProEixample, propietat de l'Ajuntament i amb una participació privada important, va impedir l'accés a l'interior de l'illa, va eliminar el poliesportiu i hi va afegir un aparcament soterrat, una escola bressol, un Centre d'Educació Infantil i Primària i uns habitatges per a joves. Un membre de l'associació Pro Illa Verda, Jesús Bolinaga, denuncia que "la construcció d'habitatges ha

Façana de l'edifici del carrer Londres número 64

d'anar sempre acompanyada de la creació d'un espai d'ús públic". "Els mateixos van fer una nova reglamentació per evitar l'obligatorietat d'oferir un espai obert al veïnat", afeix -resignat- Jesús Bolinaga a l'altra banda del telèfon.

Premis del propi ajuntament

A més, l'any 2006 van finalitzar les obres dels habitatges i, arran de les sentències successives, que responien cadascun dels recursos presentats per la institució municipal,

aquestes es troben inhabilitades. L'assoliment d'un acord permetria l'enderroc dels habitatges i mantindria els centres educatius dempeus. El CEIP Mallorca, situat als baixos, va estar disset anys en una ubicació provisional, compartint l'escala amb una perruqueria i altres espais comercials. Aquell mateix any, l'edifici va rebre el premi Ciutat de Barcelona d'Arquitectura i Urbanisme atorgat per l'Ajuntament i el Premio Nacional de Calidad del Ministeri de l'Habi-

tatge. "Només volem un espai d'ús públic, tal com obliga la llei", diu Bolinaga, tot i ser conscient de les dificultats existents per fer complir les sentències. ProEixample és una empresa que es dedica a la rehabilitació d'espais públics i se centra en la recuperació de les illes que Cerdà va dissenyar per ser utilitzades per la ciutadania. Sembla ser, però, que aquesta illa en concret haurà d'esperar per veure la mainada divertint-se al seu interior.

MARIA ROURE

Acció contra el consumisme

L'assemblea intercomarcal de Maulets, que agrupa els nuclis locals del Maresme, del Baix Llobregat, del Vallès Occidental i Oriental i del Barcelonès, va protagonitzar dues *performance* amb motiu de les rebaixes d'hivern, aprofitant la massificació a centres comercials de Barcelona i Mataró. L'acció del jovent independentista va consistir a passejar dins un carretó de compra una caixa gegant d'un medicament fictici, la *consumina*, i repartir fulls volants per denunciar els excessos consumistes d'aquestes dates. L'acte va acabar amb algunes espertes per part dels guardes de seguretat del centre comercial Mataró Park i amb les militants identificades per part dels Mossos d'Esquadra. A Barcelona no hi va haver incidents. QUIQUE BADIA MASONI

ALBERT GARCIA

Can Vies i El Corte Inglés

El dia d'obertura de portes de les rebaixes postnadalenes va ser la data escollida pel centre social Can Vies per continuar (havien fet una cercavila a Sants el 18 de desembre) amb la seva reivindicació contra l'amenaça de desallotjament del projecte, que ja compta amb tretze anys d'història. Diverses activistes es van situar a les portes d'El Corte Inglés de la plaça de Catalunya de Barcelona en el moment que hi accedia la clientela més matiner, sota la mirada de les periodistes. Van desplegar banderoles que, en alguns casos, es van veure a les imatges televisives posteriors i van repartir fulletons. Durant la Cavalcada de Reis que es va fer a Sants-Les Corts, van desplegar banderoles al pas de les carrosses i es van enfilejar al capdamunt de les marquesines d'autobusos. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

BARCELONA · DESPRÉS D'UN INTERROGATORI COMPROMÈS, EL POLICIA POSA EL SEU CÀRREC A DISPOSICIÓ DE L'ALCALDE HEREU

El jutge que investiga la trama de 'narcos' acorrala el cap d'espionatge del consistori

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Documents interns del cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona defineixen el Servei d'Informació, Documentació i Anàlisi de la Guàrdia Urbana com l'estament d'intel·ligència que està assabentat de tot el que es mou a la ciutat. Es tracta, a la pràctica, d'un servei d'espionatge creat per l'antic equip d'alcaldia de Joan Clos i Xavier Casas i que, a l'actualitat, treballa a les ordres de Jordi Hereu. Són una dotzena d'agents, però, tal com expliquen als seus propis documents, tenen orelles i boques (confidents i informadors) repartides per tota la ciutat, a cadascun dels barris dels deu districtes barcelonins. El que mai no haurien pogut arribar a imaginar és que la gent del grup seria l'espia. Això és el que li ha passat al sotsinspector Víctor Gibanel, responsable màxim d'aquest equip d'espionatge de l'Ajuntament de Barcelona i que té dos equips a les seves ordres, cadascun d'ells integrat per un caporal i tres agents. Altres tres agents treballen en un despatx fent fitxers i tasques de documentació i navegant per les webs dissidents a la recerca de convocatoris de manifestacions.

Diversos 'frames' del vídeo que recull l'interrogatori al sotsinspector Víctor Gibanel

L'agent Víctor Gibanel ha rebut diverses medalles al mèrit policial per part de la Guàrdia Civil

Els fets que van desencadenar l'interrogatori es remunten a la participació del sotsinspector Gibanel en una operació que va acabar amb la detenció dels membres d'una suposada xarxa de narcotraficants que, de retruc, va desencadenar la imputació de guàrdies civils i mossos d'esquadra, acusats d'haver col·laborat directament o indirectament en les activitats de la banda de traficants.

El 19 de juliol de 2010, el sotsinspector va ser citat a declarar com a testimoni en les investigacions declarades secretes i sota número d'expedient 2923/2009 del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona. Gibanel va explicar cronològicament -al magistrat Joaquín Aguirre- el que havia passat el 28 de maig de 2009, dia en què es van produir els fets que s'estan investigant. Segons ell, un agent de la Guàrdia Urbana

de la comissaria de l'Eixample va telefonar un caporal de les UPAS per dir-li que un amic de l'agent -que aquest havia conegut quan treballava de porter a la discoteca La Madame- li havia fet arribar una informació confidencial segons la qual, unes hores més tard, es produiria un intercanvi de paquets de droga a un carrer proper al pont del Treball de Barcelona. Gibanel va rebre aquesta informació per veu del caporal i, tot seguit, va decidir comunicar-ho al grup ECO de la Guàrdia Civil de Sant Andreu de la Barca, especialitzat en la lluita contra el tràfic d'estupefaents. En aquest punt, el jutge va ser molt incisiu i, de manera reiterada, va preguntar a Gibanel el perquè de la trucada a la Guàrdia Civil i no pas al cos dels Mossos d'Esquadra. Segons el sotsinspector de la Guàrdia Urbana, la seva elecció era fruit d'una major confiança amb la *benemèrita*, ja que amb els Mossos d'Esquadra no hi ha una col·laboració massa fluida, arran de l'incident amb una pilota de goma dels Mossos que suposadament va lesionar l'intendent major del cos de la policia municipal, Xavier Vilaró. Segons Gibanel ha rebut diverses medalles al mèrit policial per part de la Guàrdia

Civil i el seu grau d'amistat personal amb agents d'aquest cos és molt més intens i antic del que va declarar davant del jutge. Es dona la circumstància que, segons el jutge, els guàrdies civils a qui Gibanel va traspassar les dades perquè detinguessin els narcotraficants van manipular els narcotests i els paquets que contenien la droga confiscada (van fer constar desenes de quilos d'estupefaents tot i que, realment, només n'hi havia 998 grams), per aconseguir que el narcotraficant detingut ingressés a la presó.

La gravació sorpresa

Enmig de l'interrogatori i veient que Gibanel no deia tot el que sabia, el jutge va preguntar directament al sotsinspector si tenia cap prejudici contra el magistrat i el jutjat que investigaven el cas. El sotsinspector va continuar respondent amb evasives. Aleshores, el jutge Joaquín Aguirre va fer escoltar una gravació telefònica interceptada a Gibanel, on se l'escoltava parlant amb un comandament del grup ECO de la Guàrdia Civil imputat en el cas tot dient: "És que tot això té la seva justificació; el número 1 és l'Aguirre (en referència al jutge del cas) i l'Aguirre és el company sentimental

de la del 33, la que porta tot el tema de Martorell, la que porta tot el tema del Riviera i el Saratoga; és que tot lliga perquè ells són parella; nosaltres sempre hem sospitat que tot està entrellaçat, tant aquest tema com el tema d'allà com el tema del port; és el que vam parlar amb Juan José Blanco i companyia, hi ha una interrelació perquè els noms se

il·luminació mental que no existeix... quina vergonya que li hauria de fer, a vostè, com a cap del grup d'investigació, donar per certa una cosa que no existeix: que per una relació personal he decidit fabular, no perquè el cas sigui real... això pot ser un delictes de calúmnies contra un funcionari públic i, oportunament, ja veuré si obro testimoni contra vostè per aquest delictes".

A partir d'aquí, el sotsinspector va quedar acorralat i només va poder dir que tot eren hipòtesis personals sense fonament, que demanava disculpes al magistrat i que posava el seu càrrec a disposició dels seus superiors i del mateix jutge. Després de diversos silencis tensos i que el jutge li digués que es dedicava als "cotilleos de l'estofa més baixa", ell va manifestar que és una persona honrada que mai no ha creuat la línia, que no s'ha relacionat mai amb la delinqüència. El jutge, finalment, va advertir Gibanel que estudiaria la possibilitat que el sotsinspector de la Guàrdia Urbana hagués revelat secrets de sumari als guàrdies civils imputats en el cas durant les seves converses telefòniques, cosa que es desprendria de les interceptacions dels seus telèfons mòbils.

Víctor Gibanel dona dades a uns guàrdies civils que van manipular uns paquets de droga

solapen". A partir d'aquest punt, l'interrogatori va pujar de to i Gibanel va haver de respondre més de deu vegades la pregunta del magistrat: "Quins noms se solapen?". L'agent, però, no va oferir cap resposta contundent. "És una conclusió delirant que jo m'he posat d'acord amb la jutgessa del 33; aquest pur deliri d'hipòtesi implica que m'atribueix una prevaricació, ja que per una

, així està el pati

BARCELONA • LA PROPOSTA DE L'ALUMNAT ESTABLEIX UN PRECEDENT EN LES DECISIONS I LES CAPACITATS DELS CLAUSTRES

L'estudiantat de la UB demana la dimissió del president del consell social

Benjamí Moles i Àlex Morcuende
redaccio@setmanaridirecta.info

El claustre de la UB que es va celebrar el 17 de desembre va demanar la dimissió del president del seu consell social per primera vegada a l'Estat espanyol. La iniciativa va sorgir del sector estudiantil, que va considerar que l'actuació de Joaquim Coello era

Des que Coello va ser elegit per ocupar aquest càrrec, l'òrgan ha estat un obstacle per la governabilitat de la UB

"deslleial vers la institució". Des que Coello va ser elegit per ocupar aquest càrrec al govern de la Generalitat, l'òrgan ha estat un obstacle i ha distorsionat la governabilitat de la UB.

Joaquim Coello és la persona que apareix a la dreta de la imatge

El mandat de Coello al consell social de la UB

La presidència de Joaquim Coello s'ha caracteritzat per l'obstaculització de la ratificació d'acords que ja s'havien pres al consell de govern -com, per exemple, l'augment salarial pel Personal d'Administració i Serveis (PAS)- acusant la UB d'aprovar "mesures il·legals". Tan-

mateix, la seva figura s'ha convertit en un risc per l'autonomia universitària. Fa uns anys, Joaquim Coello va encarregar un Pla d'Estabilització Pressupostaria i va establir un règim de racionalització econòmica. El pla d'austeritat contemplava mesures que socaven el caràcter públic de la universitat: privatització encoberta de serveis,

congelació salarial i contractació de noves places o tancament de biblioteques.

Durant la seva presidència del consell social, no ha respost al que suposa l'ordenament jurídic actual. No ha estat capaç d'establir ponts amb la societat, és a dir, no ha dotat la UB de més recursos públics. D'aquesta manera la universitat s'ha vist impossibilitada per oferir uns serveis bàsics de qualitat i universalitat i continua sense poder fer front al seu deute (d'aproximadament 80 milions d'euros). Cal sumar-hi que Coello tampoc no ha estat capaç d'aconseguir el reconeixement del deute que té el govern amb la UB.

'Propostes del model del sistema universitari català'

Fa unes setmanes es va fer públic el document *Propostes del model del sistema universitari català*, del juliol de 2010, signat per tots els presidents i presidentes dels consells socials de les universitats catalanes, amb Joaquim Coello com a principal promotor. El docu-

ment és un exemple clar d'atac a l'autonomia i la democràcia universitàries, que proposa substituir el model actual de govern de la universitat per un de clara gestió empresarial, apostant per una reducció del finançament públic a favor del finançament estratègic, és a dir, privat.

El Claustre va aprovar la dimissió del president del consell social per una àmplia majoria. No obstant això, Coello ha afirmat públicament que no pensa dimitir. Ara, segons la resolució aprovada, el rector és l'encarregat d'instar formalment la Generalitat a fer efectiu el cessament de Joaquim Coello. El cas de la UB ha estat una resposta contundent davant les ingerències alienes a la universitat per part de la comunitat universitària, especialment de l'estudiantat, que té molt clar que qualsevol reforma universitària ha de ser fruit d'un procés deliberatiu que inclogui totes les persones que formen la universitat i en el qual tothom pugui participar i decidir lliurement i democràticament.

SANT ESTEVE SES ROVIRES • TRES PRESOS EXPLIQUEN ELS MALTRACTAMENTS ALS QUALS ES VEUEN SOTMESOS A TRAVÉS DE CARTES

Una violació i negligències mèdiques comeses pel funcionariat de Brians II

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Persones internes al centre penitenciari (CP) Brians II (Sant Esteve Sesrovires) van denunciar maltractaments i irregularitats comeses pels funcionaris d'aquests centres a través d'unes cartes a les quals aquest setmanari ha tingut accés. Entre els maltractaments esmentats, denunciïn vexacions, insults i xantatges i asseguruen que els provoquen "sobredosis de medicació com a venjança pel fet d'haver denunciat el funcionari per la comissió d'irregularitats". Entre elles, canvis de mòduls, paralizacions arbitràries de permisos o amenaces per part de càrrecs de rang superior dins el centre. Es tracta d'una parella formada per Aleksandra Fontán i Àngel López, interns a Brians II, i d'una altra persona que hi va ser, però que, actualment, es troba reclusa en un altre centre penitenciari i ha preferit mantenir-se en l'anonimat.

Irregularitats i violacions

Fontán és una presa transsexual que va ser reclosa el març de 2007 per la possessió de 400 grams de cocaïna. Denuncia que, en una ocasió, uns funcionaris -a qui acusa d'homòfobs i transfòbics- la van sacsejar i vexar i ella els va dir "deixeu-me anar idiotes!". Aleshores, la van dur al Departament Especial de Règim Tancat (DERT). Al cap de

López explica que el van sobremedicar i que, després, els funcionaris el van acusar de consumir estupefaents

quatre hores, va demanar que la traslladessin al mòdul MR-5 (on estava amb el seu marit) adduint que "la cel·la i el matalàs estaven plens de sang". Llavors, li van oferir el trasllat al mòdul MR-6 (on va

Protesta celebrada el 31 de desembre de 2010 davant la presó de Wad Rass

romandre durant dinou dies). Segons afirma, aquest canvi de mòdul la va deixar sense feina i la va separar del seu marit de manera il·legal, ja que tenia el Règim General i aviat obtindria una llibertat condicional per poder iniciar tràmits pel canvi de sexe. Això la va dur a presentar una denúncia davant l'Oficina d'Assumptes Interns

de la Generalitat, el Jutjat de Vigilància Penitenciària número 4 i el Jutjat de Guàrdia de Martorell.

La venjança va recaure sobre ella i el seu marit, Àngel López. Aquest explica que el van sobremedicar -essent acreditat per la infermeria del CP Brians II- i, després, els funcionaris el van acusar de consumició d'estupefaents. Fon-

tán assegura que, en una acta de registre de la seva cel·la -durant el qual no hi van trobar res-, els funcionaris l'acusen falsament d'haver trobat paper de fumar i una pastilla. Altres venjances van ser la imposició de càstigs arbitraris com no deixar-los veure d'una font, retenir el correu a Fontán o fer firmar la baixa voluntària de la feina sota pressions i xantatges a López, a més de traslladar-los de mòdul.

La situació de coacció que viu la població reclusa que interposa denúncies contrasta amb la de les persones preses que col·laboren amb el funcionari, ja que, segons Fontán i López, "aquests obtenen beneficis penitenciaris de forma irregular i fins i tot droga que els ven el mateix funcionari".

L'altre intern que ha denunciat els fets assegura que ha estat immobilitzat a terra i "sodomitzat per funcionaris". També denuncia irregularitats amb els permisos, "insults homòfobs" i que l'ambaixada del país d'on és originari no faci cas de "les meves peticions".

, així està el pati

BARCELONA · UNA RESOLUCIÓ PROPOSA CEDIR L'EDIFICI ÍNTEGRAMENT A CCOO

El Ministeri de Treball pretén expulsar la CGT de la Via Laietana

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El conflicte que manté la CGT amb CCOO arran de la intenció d'aquest últim sindicat d'apropiar-se íntegrament de l'edifici que acull la seu d'ambdues organitzacions -després que la UGT marxés a la seva nova seu, cortesia del govern tripartit- ha tornat a aflorar a causa d'una resolució de la sotsdirecció de Coordinació i Relacions Institucionals del Ministeri de Treball. El text exposa les noves mesures per la utilització d'aquest edifici de la Via Laietana barcelonina, la titularitat del qual recau en l'Administració General de l'Estat gràcies a la seva condició d'immoble pertanyent a l'anomenat Patrimoni Sindical Acumulat.

La CGT de Barcelona ha denunciat que no existeix "cap garantia de concessió d'un nou local adequat"

Després de mesos de reivindicació i resistència per part de l'organització anarcosindicalista, es va aconseguir mantenir els espais que acullen la seva seu, però la

L'1 de juliol de 2010 es va viure molta tensió a l'edifici, ja que CCOO va tallar la llum de la planta de la CGT i va voler ocupar-la

substitució recent de totes les responsables de patrimoni sindical amb les quals s'havia arribat a aquests acords per part del Ministeri i la negativa dels nous càrrecs d'acceptar les decisions preses anteriorment han provocat un canvi de rumb radical en el desenvolupament dels esdeveniments.

La resolució que remet la sotssecretaria del Ministeri de Treball al secretari general d'Organització de la CGT proposa cedir la totalitat de l'edifici a CCOO i estableix una sèrie de mesures provisionals -fins el dia que CCOO o-

cupi l'immoble de forma exclusiva- pel que fa a la utilització dels diferents espais de l'edifici. Aquestes mesures contemplen des de l'obligació de compartir l'accés situat al número divuit de la Via Laietana fins a la "supeditació a la normativa municipal existent a l'hora de col·locar qualsevol element aliè a la façana", passant per aspectes més tècnics referents a l'obligació de mantenir les vies d'evacuació de l'edifici lliures d'obstacles -fent una clara al·lusió a les barricades col·locades per la CGT per impedir l'espoli

i el sabotatge de CCOO- i a qüestions de neteja i manteniment.

Immediatament després que es conegués aquesta nova resolució, el Secretariat Permanent de la CGT de Barcelona va emetre un comunicat on mostrava la seva preocupació i indignació per aquesta decisió: "Ens foten al carrer, la CGT sobra de la Via Laietana (...) Ens juguem el nostre espai i la nostra supervivència en aquesta ciutat". També va denunciar que no hi havia "cap garantia de concessió d'un nou local adequat".

TARRAGONA · UNA ACCIÓ DENUNCIA LA MERCANTILITZACIÓ D'UN DETERMINAT TIPUS DE DONA

La 'performance' acaba dos anys després

Josep Maria Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Sense guàrdies urbanes ni cap polèmica, Cau de Lluernes, l'Assemblea Feminista Revolucionària de Tarragona, va poder acabar de fer, dos anys després, la seva performance contra la pressió estètica que exerceix la venda de roba i la mercantilització d'un tipus determinat de dona. En aquell cas, diversos agents de la policia local van causar aldarulls a les portes d'un establiment de moda (botiga de la cadena Bershka) de la Rambla Nova i, gràcies a la difusió posterior que en van fer diversos mitjans de comunicació, l'afer va sorgir a la llum pública. Sota el lema *Això també és violència de gènere*, Cau de Lluernes duia a terme una campanya que, segons la seva portaveu, Alba

Cap incident durant l'acte que ha recordat l'assetjament policial de fa un parell d'anys

Cañellas, no rebutjava les rebaixes sinó "la normalització, com a models a seguir, d'uns cossos malaltissos". Els fets succeïts amb anterioritat havien impedit

l'acció, que consistia a pintar la silueta humana amb guix al terra de la Rambla mentre es llegia un manifest, i van provocar diverses lesions i denúncies, primer per

part de les ciutadanes i, posteriorment, per part del cos policial local, que al·legava desordres i atemptat a l'autoritat. Precisament, durant l'acte que es va fer el 7 de gener, Cañellas va assegurar que "aquells esdeveniments no s'haurien produït si l'Ajuntament no posés traves al desenvolupament d'actes al carrer a les diverses organitzacions cíviques de la ciutat". Tanmateix, dos anys després, la jutgessa que instrueix el cas encara no ha emès cap resolució, tot i que admet que hi ha "indícis de delictes per part de la Guàrdia Urbana". La Plataforma Cívica Aturem els abusos de la Guàrdia Urbana va donar suport a l'assemblea feminista en una roda de premsa al carrer, que va comptar amb la presència d'una cinquantena de persones el primer dia de rebaixes.

GIRONA · MEDI AMBIENT

Les entitats forcen l'Ajuntament a convocar una audiència pública sobre el TAV

Lluc Salellas i Vilar
girona@setmanaridirecta.info

La primera audiència pública de la història de Girona es durà a terme el 24 de gener al Palau de Congressos de la ciutat. El tema de debat de l'audiència pública (eina participativa prevista i regulada per l'Ajuntament de Girona) serà les obres del tren d'alta velocitat (TAV) i permetrà que la població gironina plantegi qüestions als càrrecs polítics municipals i els exigeixi responsabilitats per l'afectació dels elements essencials de la vida de milers d'habitants de Girona que està suposant la construcció del Tren d'Alta Velocitat. La iniciativa popular, sorgida d'entitats com les associacions veïnals de Sant Narcís, Santa Eugènia i la Devessa, Mou-te en Bici i la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), també pretén denunciar la situació dels barris on es fan les obres del TAV i la manca de planificació i d'informació que s'ha ofert sobre aquest tema des del consistori municipal els darrers anys. Les entitats promotores han recollit més signatures de les 1.000 (més de l'1% dels empadronats) necessàries per poder tirar endavant la proposta amb caràcter oficial.

MADRID · REPRESSIÓ

Rebaixen les penes dels 11 del Raval

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La resolució del Tribunal Suprem sobre el cas dels onze pakistanesos del Raval de Barcelona acusats de voler atemptar al metro conclou que existia "una organització embrionària amb la intenció d'atemptar", però que no tenia "la capacitat ni els materials necessaris per fer-ho", contràriament al que va dir anteriorment l'Audiència Nacional. Per això opta per imposar-los la part baixa de la forquilla punitiva dels delictes dels quals se'ls acusava. De tot plegat, en deriva una rebaixa de les condemes que situa les penes als sis anys de presó, amb l'excepció de Maroof Mirta, a qui consideren el cap del grup, motiu pel qual el condemnen a vuit anys de presó. Ja han complert tres anys de reclusió a diverses presons de l'Estat i, per tant, la possibilitat de sortir al carrer ja no queda tan lluny. Tenint en compte les peticions fiscals inicials, el canvi és substancial, però si considerem que ells i les seves famílies sempre han defensat la seva innocència, l'apel·lació al Tribunal Constitucional serà el proper pas.

, així està el pati

MOLINS DE REI · LES PROPIETÀRIES ESPECULEN AMB LA FINCA I HAN ARRIBAT A DEMANAR QUASI CINC MILIONS D'EUROS

L'Ajuntament creu que Kasablanka no té valor arquitectònic i podria enderrocar-la

Jordi C. Carbonell
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament va iniciar el procés d'expropiació de la finca coneguda com a Torre de Fergniani de Molins de Rei -que acull el CSO Kasablanka- fa quasi onze anys. En aquests moments, l'expedient es troba en mans del Tribunal Suprem perquè la part expropiada (que ha arribat a demanar més de quatre milions d'euros) i la part expropiant no es posen d'acord en el preu de la finca.

La Torre de Fergniani està considerada com a "reserva de sòl de propietat privada per a equipaments" al Pla d'equipaments 2006-2016 redactat pel consistori molinenc. S'hi vol fer una nova llar d'infants municipal d'entre 75 i 100 places que donaria servei als barris de La Granja, La Pau i Riera Nova i que tindria un cost estimat de 700.000 euros, a pagar entre l'Ajuntament i la Generalitat. La finca suma 1.739 metres quadrats, però el Pla d'actuacions 2007-2011 només contempla construir-hi una escola bressol amb un màxim de 700 metres quadrats de superfície construïda i amb un màxim de 1.200 metres quadrats de parcel·la.

Quan es va okupar, "la finca es trobava en un estat d'abandó total, tant per part de l'Ajuntament com de la propietat"

La Torre de Fergniani és una construcció d'estil modernista que data dels anys 20 del segle passat, però, tot i això, l'Ajuntament no li atorga valor arquitectònic i diu que el seu estat de conservació és "deficient". A més, un informe de començaments dels anys 2000 encarregat per l'Ajuntament a un vocal tècnic conclou que l'estat de conservació de l'edifici obligaria al seu enderroc: "La finca està ocupada per un moviment *okupa* i, com a resultat, els elements arquitectònics més significatius de les construccions estan molt malmesos, per la qual cosa seran necessaris uns costos de reparació molt importants per tornar aquestes construccions al seu estat inicial (...). L'aplicació conjunta dels dos coeficients d'antiguitat i conservació redueix sensiblement el valor de les construccions existents (...). Justament, els elements arquitectò-

Fotografia del CSO Kasablanka presa durant els primers dies del mes de gener d'enguany

tònics singulars que cal reconstruir fins i tot podrien fer inviable econòmicament la recuperació d'aquests elements i justificar l'enderroc de l'edifici existent per construir un nou equipament de nova planta que no tindria res a veure amb l'edifici preexistent".

Com es pot llegir a l'informe, l'Ajuntament culpa el *moviment okupa* de l'estat de conservació i del deteriorament de la Torre de Fergniani, però les persones que la van okupar l'agost de l'any 1996 assenyalen que "la finca es trobava en un estat d'abandó total, tant per part de l'Ajuntament com de la propietat, i va restar deshabitada i abandonada durant dècades". En aquest sentit, han manifestat que, quan hi van entrar, van trobar la casa en "molt mal estat" i que han fet feines de millora que "no han danyat" els elements essencials: "El pati semblava una selva i estava ple d'herbes, la tanca posterior del pati estava trencada, les parets interiors de la casa es trobaven enderrocades, no hi havia ni portes ni finestres, el sostre de la planta baixa estava socarrimat, les habitacions estaven plenes de runa i deixalles, etc.". Durant catorze anys, Kasablanka ha aconseguit festes majors alternatives, concerts, xerrades i jornades. També ha estat la seu de diversos col·lectius i ha funcionat com a habitatge.

Un llarg estira i arronsa

L'Ajuntament de Molins de Rei va iniciar el procés d'expropiació de la finca que acull el CSO Kasablanka l'any 2000. Dos anys des-

prés, el consistori molinenc va fixar el preu just d'expropiació en 385.581,65 euros. En aquell moment, les germanes Núria, Rosa i Margarida Falcó Romagosa, que

El consistori ha aixecat acta de pagament parcial i ha entregat 385.581 euros a les tres propietàries de la Torre de Fergniani

són les propietàries del terreny i la torre ubicades al carrer Catalunya 2-4, van demanar 2.545.178,12 euros com a preu just. El 21 de maig de l'any 2003, el Jurat d'Expropi-

ció de Catalunya va fixar el preu just d'expropiació en 659.422,86 euros. Cap de les dues parts no es va mostrar conforme al preu del jurat i van recórrer la sentència al jutjat Contencios Administratiu 6 de Barcelona. Això va fer que la competència en el procés recaigués, l'any 2004, en el Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). La divergència entre les dues parts pel que fa al preu d'expropiació radiquen, principalment, en el fet que la propietat atorga a la Torre de Fergniani un valor arquitectònic que l'Ajuntament no reconeix. A més, el consistori sosté que el valor dels terrenys és inferior al que fixa la propietat i al·lega un mal estat de conservació.

Pagament a compte

Quan l'expedient d'expropiació va passar a mans del TSJC, l'Ajuntament de Molins va aixecar acta de pagament parcial, que es va fer efectiu el 30 de juliol de 2004. L'al-

calde del municipi d'aquell moment, Víctor Puntas i Alvarado (ERC), va entregar a la part expropiada la quantitat de 385.581,65 euros, que és el preu just que va fixar el consistori. Aquesta quantitat es va entregar "com a pagament a compte del just preu que definitivament es determini per la via contenciosa-administrativa".

"Hi ha okupes"

Després de fer-se efectiu el pagament, el TSJC i l'Ajuntament van fixar el preu just d'expropiació en 551.719,29 euros a finals de l'any 2007. A començaments de 2008, les propietàries van interposar un recurs de cassació contra la sentència del TSJC i van demanar una

A començaments de 2008, la propietat va demanar una nova taxació de la finca al Tribunal Suprem i va valorar el sòl en 4.775.258 euros

nova taxació de la finca al Tribunal Suprem argumentant: "Han passat dos anys i l'Ajuntament no ha abonat la diferència respecte el just preu acordat pel jurat". A més, la part expropiada va presentar un dictamen tècnic que valorava el sòl de la finca en 4.775.258,89 euros. La resposta del consistori va arribar el juny del mateix any de la mà d'una resolució de l'alcalde Ivan Arcas (ICV), que, entre altres coses, va al·legar: "L'Ajuntament mai no ha pogut prendre possessió de la finca perquè hi havia okupes i, per tant, no està lliure de càrregues, una obligació que correspon a la part expropiada".

Especulen amb una casa de 90 anys d'antiguitat

En un article de la revista que publica l'Espai de Recerca de Molins escrit per Montserrat Duran i titulat "La presència del modernisme arquitectònic a Molins de Rei", s'afirma que la Torre de Fergniani (concebuda com a casa d'estiu) és un edifici modernista "plenament burgès i senyorial" perquè van incorporar el jardí al programa constructiu de l'edifici i pels elements arquitectònics i decoratius

que presenta: una glorieta, jardineres, un banc de doble cara i un sortidor (construïts amb trencadís ceràmic). És un edifici construït entre el 1919 i el 1921 pel mestre d'obres molinenc Josep Badia i Rubí, que va rebre l'encàrrec d'un comerciant anomenat Jacint Fergniani Borràs, que residia a l'Eixample de Barcelona.

La finca és propietat de les germanes Falcó Romagosa, que es dediquen a les activitats im-

mobiliàries a través de l'empresa Falcó Romagosa SL, ubicada a la Rambla de Catalunya número 86 de Barcelona. Núria, Rosa i Margarida Falcó Romagosa (Margarida Falcó va morir el setembre de 2010) van abandonar totalment la finca del carrer Catalunya i no van fer-hi cap tasca de manteniment durant dècades: primer, van demanar més de dos milions d'euros i, pocs anys més tard, quasi cinc.

MIRALLS

Raúl Zibechi

“El capital financer encara controla l'economia de l'Amèrica Llatina”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

De l'economia ortodoxa a l'economia crítica

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrua 44

DIRECTA 211

12 de gener de 2011

FOTOGRAFIA: ARXIU Albert Garcia

Radiografia de la tortura a l'Estat espanyol

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura recull, cada any, entre 600 i 700 denúncies de maltractaments per part de cossos policials a l'Estat espanyol. Durant l'última dècada, han documentat més de 7.000 casos de tortura, una pràctica que tendeix a subsistir i a créixer. “El suport dels ciutadans a la tortura també està augmentant de forma important”, alerten des de les organitzacions de drets humans.

Aida Sánchez Ramos
afons@setmanaridirecta.info

Després de la Segona Guerra Mundial, tots els governs del món van assumir i consensuar que la tortura i els maltractaments són “pràctiques repugnants, detestables i immorals” i així ho van plasmar a la legislació internacional. El primer article de la convenció contra la tortura ho deixa ben clar: “La tortura no és admissible i mai no està justificada, ni tan sols en períodes de guerra o situacions d'emergència”. El 21 d'octubre de 1987, l'Estat espanyol va ratificar aquesta convenció, però no va ser fins l'any 2006 que, després de grans pressions socials, el govern espanyol va ratificar el protocol opcional contra la tortura. No obstant això, l'any 2009 no l'havia desenvolupat plenament i, encara avui, continua negant l'existència de la tortura a l'Estat espanyol, cosa que contradiu els informes anuals dels diferents relators de l'ONU, d'ONG com Amnistia Internacional i del Comitè per a la Prevenció de la Tortura i el Comitè Contra la Tortura, que n'han documentat centenars de casos.

—
“El mes de juny de 2010, en un fet sense precedents, quinze guàrdies civils van ser acusats de torturar els dos membres d'ETA Igor Portu i Mattin Sarasola”
 —

Theo van Boven, relator de les Nacions Unides contra la tortura va visitar l'Estat espanyol el 2003 i, al seu informe, va afirmar: “El funcionament del sistema espanyol permet que es cometin actes de tortura o maltractament; particularment amb persones que són arrestades i incomunicades (...) Existeixen incidents recurrents de maltractament o degradació humana de persones que són detingudes en règim d'incomunicació i que no tenen accés a un advocat durant l'interrogatori”.

El govern espanyol va titllar de “fals” aquest informe i va rebutjar les seves recomanacions. Cinc anys més tard, al maig de 2008, es va produir una altra visita del nou relator de l'ONU, Martin Scheinin, que va fer unes valoracions molt similars. Scheinin va sol·licitar novament a les autoritats espanyoles la derogació del règim d'incomunicació, la consolidació del sistema de videovigil·lació constant a les comissaries i que l'examen mèdic el fes una professional elegida per la persona detinguda. Però no va ser fins un mes més tard que Amnistia Internacional, a través de la visita de la seva secretària general Irene Khan, va aconseguir un reconeixement exprés del fiscal general de l'Estat que admetia l'existència de la tortura a l'Estat espanyol i, per primera vegada, donava instruccions als fiscals generals *autònoms* per documentar els casos de tortura i maltractaments.

Gairebé tres anys després d'aquests primers passos tan tímids, ni els organismes als quals pertanyien els agents acusats de tortura als informes d'Amnistia Internacional ni les autoritats judicials han investigat els casos denunciats, fet que ha permès l'existència de múltiples situacions d'impunitat. La manca d'investigacions independents, imparcials i exhaustives; els informes mèdics incomplets o inexactes; els retards excessius dels processos, i la perpetuació de la detenció en règim d'incomunicació són els factors que contribueixen a aquesta impunitat, segons les darreres investigacions.

On i qui tortura a l'Estat espanyol?

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, formada per 45 associacions dedicades a la promoció i la defensa dels drets humans, assenyalava que “la tortura està generalitzada en tots els cossos policials i funcionaris encarregats de la custòdia de persones privades de llibertat”. Existeixen denúncies i condemnes contra agents del cos de la policia espanyola, de la Guàrdia Civil, de les policies locals, de les policies *autònòmiques* (Mossos d'Esquadra, Ertzaintza, Policia Foral de Navarra...), del funcionariat de presons, del personal dels centres de menors i militars, etc. Es produeixen denúncies i con-

Segons la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, el problema no és la instal·lació de càmeres d'enregistrament a les zones de reclusió, sinó la gestió dels enregistraments

per respecte a la intimitat del detingut i zones cegues (on no arriba la càmera) on es pot produir l'agressió. Hi ha nombrosos testimonis de persones agredides que narren com els funcionaris, abans de copejar-los, els duen a zones on no hi ha càmeres", comenta del Cura.

El cas d'ETA

Entre l'any 2000 i el 2008, 1.231 persones van ser detingudes per la seva relació amb ETA. Almenys 957 d'elles van patir comunicació, segons quantifica el Ministeri de l'Interior en un estudi de l'any passat. D'aquestes, 634 van manifestar que havien estat torturades i 446 van interposar denúncies judicials. "D'aquestes 446 denúncies, només els casos de Maite Orue, Igor Portu i Mattin Sarasola han arribat a judici, si bé n'hi ha d'altres que es troben en fase d'instrucció", explica Jorge del Cura.

"El tancament de files de l'Estat per negar l'aplicació sistemàtica de la tortura en el cas dels detinguts bascos és total", va explicar Amaia Izko (l'advocada que

va dur l'acusació particular en nom de Portu i Sarasola) al periòdic *Diagonal*. "La tortura és una part molt important del disseny del que anomenem *lluita anti-terrorista*. És per això que totes les institucions de l'Estat, inclosa la fiscalia com a tal, no només tanquen els ulls davant d'aquesta situació, sinó que col·laboren efectivament en el seu blindatge", va afegir Izko.

És, precisament, en els supòsits de terrorisme on sembla que el suport de la ciutadania europea a la tortura està augmentant de forma important. "Les manifestacions de suport explícit a la seva pràctica, fins i tot a la seva legalització, en els supòsits de terrorisme són relativament habituals", explica del Cura. Amb tot, el gran eco que va tenir el judici de Portu i Sarasola podria explicar l'èxit de la manifestació de prop de 20.000 persones que va recórrer el centre de Sant Sebastià el 30 d'octubre de 2010 amb el lema *Torturarik ez* (No a la tortura), organitzada per la plataforma antitortura *Torturaren Aurkako Talde*.

Centre d'Internament d'Extrangers de la Zona Franca - Arxiu Albert Garcia

Maltractaments a persones immigrades

Aida Sánchez Ramos

Amnistia Internacional, des de 2002, ha documentat més de 2.500 casos de maltractaments contra persones immigrades i persones d'ètnia gitana per part de les forces policials, molts d'ells ratificats per sentències judicials. Algunes de les respostes governamentals obtingudes per l'organització de defensa dels drets humans mostren la manca de sensibilitat i la dificultat de reconèixer l'existència de tortura cap a persones immigrants a l'Estat espanyol.

"Que a Espanya no es tortura ningú és un fet inqüestionable i, per tant, tampoc immigrants; per tant, acusar les forces i els cossos de seguretat de l'Estat d'aquestes pràctiques és desconèixer la realitat o pretendre donar-ne una visió interessada i deformada", assenyalava el portaveu d'Interior del PP al Congrés l'any 2002, Ignacio Gil Lázaro. Sis anys més tard, el 2008, un nou informe de l'ONG va constatar que es mantenia el patró de tortura i maltractaments amb component racista i discriminatori. "Sabem que hi ha moltes agressions policials que no es denuncien, sovint per por de represàlies, com ja s'ha dit. Aquesta situació afecta els sectors socials més desfavorits: presos, persones detingudes per petits delictes contra la propietat o per tràfic de drogues... però també afecta -i en gran mesura- els i les migrants, tinguin o no les seves situacions administratives regulades", expliquen des d'Amnistia Internacional. "És habitual que una denúncia contra els agents policials es torni en contra de la persona migrant agredida, que es veurà contradec-

nunciada per atemptat, resistència, etc., fet que derivarà en l'obertura d'un expedient d'expulsió (tingui o no regularitzada la seva situació) d'acord amb la llei d'estrangeria. És per això que moltes persones migrades opten per no denunciar i silenciar l'agressió patida", assenyalen des de l'associació Ferrocarril Clandestino. Malgrat aquestes dificultats, la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura té coneixement que, cada any, almenys una mitjana de 100 persones migrades denuncien que han estat agredides per agents policials.

Més dificultats dins els CIE

Segons la definició oficial, "els Centres d'Internament d'Extrangers (CIE) són espais no penitenciaris que tenen la funció instrumental de facilitar l'expulsió de les persones estrangeres en situació irregular privant-les de llibertat durant un període màxim de 60 dies". Així doncs, aquests espais acullen persones que no han comès cap delictes, però que no tenen la situació regularitzada. Des que es van crear, però, aquests centres han estat llocs opacs i inaccessibles -excepte en comptades ocasions- per a les ONG, la premsa i la societat civil. Ni tan sols els advocats i advocades de les persones internes poden parlar en privat amb les seves defenses.

Diferents associacions de defensa de drets humans expliquen que hi ha una gran dificultat per conèixer la incidència real de la tortura i els maltractaments a les persones privades de llibertat dins aquests centres. "Cal tenir en compte que una tercera part dels casos que ha recollit la Coordinadora des dels CIE no arriben a documentar-se perquè és pràcticament impossible accedir als centres per contrastar-los degudament o, en molts casos, per petició expressa de la persona agredida, que -per por de les represàlies o altres causes- ens demana que no incloquem ni fem referència al seu cas de cap manera ni sota cap concepte", assenyalen.

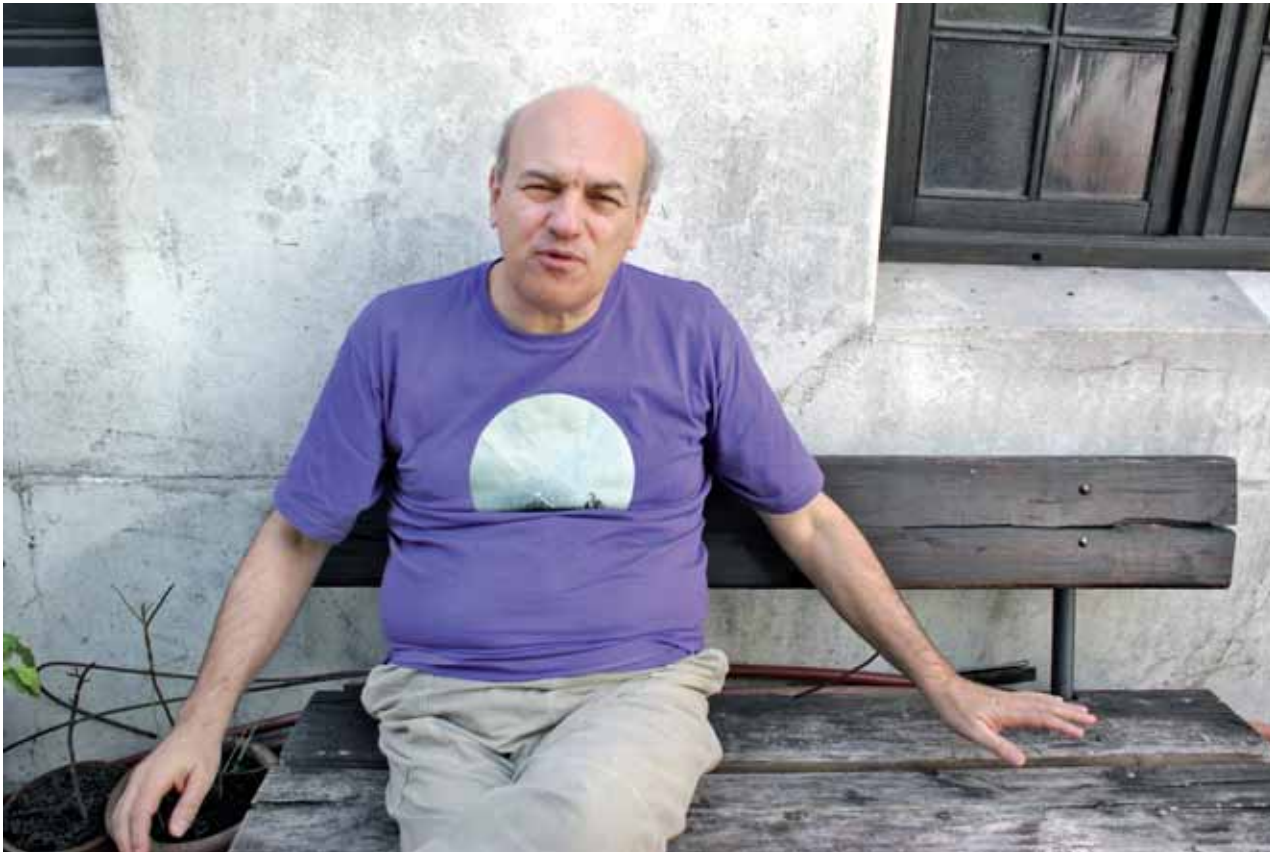
Diverses ONG com Metges del Món, SOS Racisme, Ferrocarril Clandestino o la plataforma d'entitats d'àmbit europeu i africà Migreurop han sol·licitat accedir a les dependències del CIE d'Aluche, a Madrid, que centralitza gran part de les expulsions de l'Estat espanyol, amb l'objectiu de vetllar pels drets de les persones internades, però no ho han aconseguit. Com denuncien a l'informe *Voces desde y contra los CIE*, "aquests centres són espais on es produeixen maltractaments i es viuen condicions infames, amuntegament, comunicació, aïllament, racisme i indefensió legal, a més de la precarietat dels mecanismes de supervisió externs i de la repressió". "La realitat descoberta darrere els murs d'aquest centre sembla molt allunyada dels principis d'un Estat de dret", conclou l'informe.

El defensor del poble també ha denunciat les condicions als CIE i ha argumentat que "el sistema és excessivament estricte, propi d'un règim penitenciar, amb estada gairebé permanent a les cel·les i unes condicions higièniques deplorables".

Raúl Zibechi

“L’època d’or dels moviments socials de l’Amèrica Llatina ja s’ha acabat”

És periodista i escriptor. Raúl Zibechi (Montevideo, 1952) treballa a l'àrea internacional del setmanari uruguaià *Brecha* (la revista contestatària patrocinada per l'escriptor Eduardo Galeano) i és autor d'una desena de llibres sobre els moviments socials a l'Amèrica Llatina actual. Després de patir l'exili entre els anys 1976 i 1992, va tornar al seu *paísito* per reprendre la seva tasca d'activista i comunicador. Ha dedicat mitja vida a investigar i aprendre dels nous moviments socials llatinoamericans. Entre d'altres obres, ha publicat *Genealogía de la Revuelta*, sobre les lluites argentines de l'última dècada; *Los desafíos del zapatismo*, sobre la el naixement del moviment a Chiapas, o *Dispersar el poder* (editorial Virus), sobre el perquè de la victòria d'Evo Morales a Bolívia. El seu últim llibre, encara no publicat a casa nostra, es titula *América Latina: contra-insurgencia y pobreza*.

Sergi Picazo (Montevideo)
miralls@setmanaridirecta.info

Un exguerriller com a president de l'Uruguai; un exsindicalista i una exguerrillera liderant el Brasil; un indígena i exsindicalista *cocalero* ha estat el primer president no blanc de Bolívia; un excapellà d'esquerres dirigeix el Paraguai... Aquests governs, venint d'on venien i amb la força social que tenien, ja haurien d'haver fet una revolució socialista? A partir de l'any 2000, diversos partits progressistes o d'esquerres van començar a arribar al poder gràcies, en gran mesura, a la forta lluita social dels 90. Si un mira el que van ser els governs dels 90 i aquests d'ara, potser no hi ha cap revolució, però sí un canvi important. A través del seu discurs, critiquen l'imperialisme dels Estats Units, els excessos del neoliberalisme i els organismes

– **“L'Amèrica Llatina viu una nova fase del model neoliberal”**

– financers internacionals i, a la pràctica, dediquen un cert esforç a lluitar contra la pobresa. Tot i això, aquests governs estan administrant un creixement econòmic immersos en el model neoliberal. Estan aconseguint grans sumes de beneficis i divises gràcies a l'exploració minera, petrolera i de gas i a través de l'agricultura transgènica (soja) i la desforestació (papereres). Ens trobem en una nova fase del model neoliberal: en lloc de la fase de privatitzacions dels anys 90, ara tenim un neoliberalisme basat en l'exportació de *commodities*.

Neoliberalisme... vols dir?

Neoliberalisme al fi. Una fase diferent, amb més impostos, més diners pels governs i més polítiques socials, però que no genera

feina. A l'Amèrica Llatina d'avui dia, no s'estan produint canvis estructurals, no hi ha reforma agrària ni una reforma impositiva important i el capital financer continua controlant l'economia... però, això sí, hi ha més diners pels pobres.

Però, per què? És lògic, doncs, que passi el que està passant?

No és lògic, però passa. Primer, perquè el principal país de la regió, el Brasil, el que mana, ha fet una aposta per convertir-se en potència global. La seva opció –neoliberal, però amb una mica més de diners pels pobres– està intentant implementar una política d'infraestructures regionals i construir un pol de poder alternatiu. No necessita cap revolució per aconseguir-ho. I segon, perquè altres països que continuen sent molt pobres –com Bolívia o l'Equador– necessiten fer caixa per crear una nova estructura d'Estat i reduir els nivells de pobresa. El problema és que no tenen o no poden crear un model alternatiu al neoliberal. El problema és que sembla que creguin que el model d'exportació de minerals, gas o petroli sense industrialitzar és el model de futur. Després de deu anys de govern d'Hugo Chávez a Veneçuela, el 90% de les exportacions depenen del petroli –la majoria es ven als Estats Units– i el país continua sent importador d'aliments i no té sobirania alimentària. Si aquests governs diguessin: “No podem fer una altra cosa, però estem posant les bases perquè d'aquí deu o vint anys hi hagi un canvi”, bé, endavant. Però si diuen: “Aquest és el model de creixement correcte”... anem malament.

Per què creus que no és el bon camí?

Passar d'un model d'exportació a un model d'industrialització requereix molt de temps i moltes inversions. Ara, Bolívia vol industrialitzar el liti, però no té el *know-how* ni la tecnologia per poder-ho fer. Això demora... però el govern d'Evo Morales podria fer passes en aquella direcció. Si no, el dia que s'acabi el cicle de governs progressistes, les poblacions no podran gaudir dels canvis i només hauran gaudit d'un tracte més bo durant uns anys. Aquests governs no han aconseguit una reducció de la des-

“La paraula ‘moviment social’ no és la més adequada”

Els moviments socials a l'Amèrica Llatina són molt diferents dels moviments d'Europa o dels Estats Units. Per què?

La diferència principal és que, a l'Amèrica Llatina, encara hi ha territoris que es poden moure. És a dir, 100 famílies camperoles poden ocupar un territori de 100 o 200 hectàrees i organitzar la seva vida en aquell espai; o a una perifèria urbana, un grup de veïns poden prendre un terreny públic i construir-hi el seu barri amb les seves regles de joc. A Europa, tots els territoris ja estan consolidats. Cent persones no poden arribar a Barcelona, ocupar uns solars a Santa Coloma de Gramenet i quedar-s'hi a viure uns anys. No hi ha prou espai i, si algú s'atreveix a fer-ho, el treuen d'allà en un quart d'hora. A l'Amèrica Llatina, tenim moviments territorials.

Què vol dir això de moviments territorials?

En un assentament dels sense terra al Brasil o un barri pobre d'autoconstrucció a Caracas, és possible que la gent s'uneixi per organitzar l'espai a la seva manera. La gent distribueix els habitatges tal com vol, estableix el dispensari mèdic i l'escola, decideix en una assemblea què s'ha de cultivar a l'hort, crea un menjador popular pels nens... Això és un nou moviment

social. A Europa o a alguns indrets d'Amèrica amb usos europeus, la gent pot organitzar-se en un col·lectiu, ocupar un despax o un local durant unes hores del dia, però després, marxa cap a casa o a la feina dins el sistema. Aquí, contràriament, aquests moviments viuen i controlen el seu territori. El territori és un espai de poder on les relacions socials es poden dibuixar de nou. Això és veu molt clar amb el moviment indígena –visquin en comunitats o a ciutats 100% indígenes com El Alto, a Bolívia–, però també als assentaments dels sense terra o a molts barris de les perifèries urbanes. A Europa, quan els col·lectius estan reunits en assemblea poden tenir unes regles alternatives, igualitàries i no jeràrquiques, però quan surten al carrer, les regles les imposa el sistema capitalista.

Aquest moviments socials treballen a un altre nivell...

Sí. Fins i tot diria que, per descriure això, la paraula *moviment social* no és la més adequada. Són altres societats. Són societats en moviment. Per exemple, una comunitat indígena de l'altiplà boliviana, organitzada en un *ayllu*, amb una justícia pròpia i amb líders propis, no és la societat boliviana sinó una microsocietat a part. O un altre exemple, la comunitat zapatista d'Oventik, a Chia-

pas, és un altre món, amb lleis pròpies i on, per entrar, has de travessar la seva frontera i adaptar-te a les seves formes de ser. El concepte moviment social és curt per definir aquests sistemes de relació i de poder.

Aleshores, la forma d'organització clàssica de l'esquerra –almenys a Europa– basada en el sindicat, l'associació veïnal, el col·lectiu de solidaritat o el mitjà de comunicació alternatiu no té cap rellevància a l'Amèrica Llatina?

No és ben bé així. Encara existeixen i són importants. El que passa és que, paral·lelament a les organitzacions tradicionals, sorgeixen les *societats en moviment*. A l'Uruguai, l'estructura és més semblant a l'europea o la tradicional de l'esquerra i pràcticament no existeix l'altra realitat. Però, per exemple, a l'Europa Buenos Aires, algunes *villas misèria* són un món diferent, amb codis distints i lleis pròpies: ningú no et demana papers per entrar, però si vas acompanyat d'algú del barri, sempre serà millor. Allà les relacions socials són diferents, els habitatges estan construïts per la gent, el poble té un autocontrol dels seu espai i, fins i tot, l'església està controlada per les dones del barri i finançada pel treball comunitari.

igualtat i, sense això, no es crea un mercat intern ni s'acaba amb la pobresa.

Aleshores, segons expliques, els governs progressistes han impulsat ajudes socials però no estan creant un estat del benestar ni un sistema fiscal per redistribuir la riquesa.

Exacte. Hi ha hagut polítiques socials, però molt focalitzades. A Venècia, les missions socials, alimentàries i sanitàries són projectes concrets i puntuals molt interessants i necessaris, però no són una nova estructura d'Estat. Com que l'Estat no responia davant les necessitats dels més pobres, Chávez va crear missions per resoldre els problemes d'urgència de la població més pobre. Però no és un dret consagrat.

Els moviments socials demanen més als governs d'esquerres o han firmat alguna mena de treva temporal? Què diuen els cocaleros de Bolívia, l'MST del Brasil, les persones desocupades de l'Argentina...?

Els moviments socials, que havien ocupat el centre de l'espai polític durant els anys 90, queden en un paper secundari quan l'esquerra arriba al govern. Ara, el centre polític l'ocupa l'enfrontament entre els partits d'esquerres i els de la dreta més rànica. Els moviments havien caminat juntament amb els partits d'esquerra lluitant colze a colze; alguns d'aquests grups han continuat donant suport als governs i d'altres se n'han anat allunyant. Per exemple, al Brasil, la CUT (el sindicat principal) i l'MST (una organització camperola) lluitaven juntes contra els governs neoliberals, però quan Lula va guanyar les eleccions, la CUT li va donar suport i l'MST s'hi va enfrontar. Les polítiques socials dels governs ajuden els sectors populars que són la base dels moviments de contestació. Aleshores, la cosa es torna més complexa. Semblant al que va passar a Espanya amb l'arribada del PSOE al govern als anys 80. Contra Franco, lluitaven millor, no? Els moviments socials acaben desorganitzant-se i debilitant-se amb l'arribada dels partits d'esquerres al poder. Grans moviments com la CONAIE a l'Equador o els *piqueteros* a l'Argentina han quedat molt debilitats, cooptats i disdrets durant els últims anys.

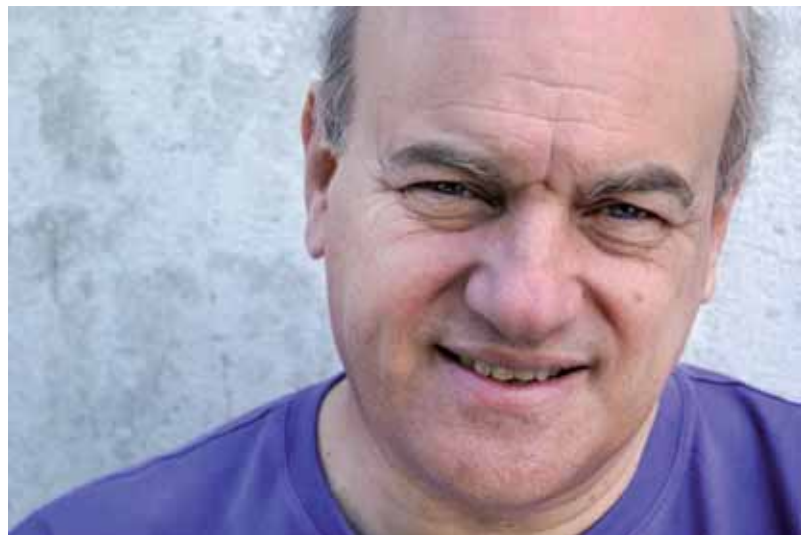
–
“Els governs progressistes no han aconseguit reduir les desigualtats econòmiques”
 –

L'ascensió dels governs d'esquerres ha comportat un col·lapse dels moviments?

Els moviments socials de resistència que van néixer els anys 80 i 90 han complert el seu cicle. Això és molt dur de dir. En alguns països, aquells vells moviments s'estan reorganitzant: per exemple, a l'Equador, la CONAIE està tornant a tenir força i manté un enfrontament molt dur amb el govern de Correa. Els moviments de masses, sobretot els més antisistèmics, acostumen a durar una dècada i després, s'acaben debilitant, burocratitzant o aconseguien els seus objectius. D'altra banda, està començant a néixer una fornada d'activisme social de nou tipus.

Avui dia, quins territoris i moviments de l'Amèrica Llatina viuen un procés social més interessant?

Malgrat la crisi social, n'hi ha uns quants. 1) La mobilització i la lluita contra la mineria i les explotacions petrolíferes, sobretot a la serralada dels Andes, amb importància a l'Equador (sobretot als pobles de l'Amazònia), el Perú (Confederació Nacional de Comunitats Afectades per la Minería) o l'Argentina (a la Patagònia, per exemple). Qui són els actors d'aquesta lluita? Indígenes i petits pobles de camperols de la serralada. Aquestes lluites socials i ecologistes estan molt aïllades i, a més, fins i tot són criticades per part de l'esquerra. Un cas que té una força especial és la reivindi-

FOTOGRAFIES:
Sergi Picazo

cació maputxe de l'Argentina i Xile. 2) L'educació popular i els batxillerats populars (sobretot a l'Argentina), on s'ofereix educació bàsica a adults i educació per a militants. A les fàbriques recuperades, que continuen sent un moviment molt interessant i en augment constant, hi ha centres culturals, universitats populars, ludoteques pels infants... I 3) les perifèries urbanes, de sectors molt pobres, estan donant fruit a novetats interessants –tot i que encara embrionàries– com, per exemple, l'organització de joves (fins i tot al voltant de fenòmens com el hip-hop) en el combat pels seus drets.

En aquest nou escenari, quin futur tenen les grans organitzacions socials com l'MST, la CONAIE o, fins i tot, l'EZLN?

El problema de les grans estructures socials és que necessiten molts diners per sobreviure. En els moments d'auge de la lluita, la dinàmica els porta sols, però quan la lluita s'afebleix, el problema és que la base social que els sostenia s'ha desmobilitzat. Aleshores, sorgeixen dues vies de finançament: l'Estat i la cooperació internacional. I les dues són problemàtiques. Aquestes organitzacions

de masses, però, eren bàsicament camperoles i jo crec que el futur, a l'Amèrica Llatina, passa pel creixement dels moviments socials urbans. Vivim un moment de crisi i els moviments necessiten renovar-se per continuar lluitant i resistint. L'època d'or dels moviments socials de l'Amèrica Llatina ja s'ha acabat.

Quin és, aleshores, el seu principal desafiament actual davant els Lula, Morales o Mujica?

Els moviments socials estan desorientats. Aquella lluita, simple, entre neoliberals i antineoliberals s'ha complicat. Si jo li dic a un obrer o a un camperol sense terra brasiler: “Avui, l'enemic és el govern de Lula”, em mirerà malament. La direcció de l'MST és molt crítica amb Lula, però la base és lulista. Per què? Primer, perquè cada mes rep més diners en forma de polítiques socials. Segon, perquè, en allò simbòlic, Lula és un d'ells, que prové de la pobresa i del sindicat. A més, vivim un cicle de creixement econòmic, el consumisme és molt fort i el capitalisme està guanyant terreny. Dir que Lula és l'enemic és massa fort, però, en realitat, els moviments socials s'haurien d'estar enfrontant amb el govern de Lula perquè no ha canviat res d'allò que és més important.

Els Ports en Moviment: fent comarca a l'altiplà

Tothom coneix els Ports per la bellesa de les seves poblacions escarpades. Davant dels sectors que atempten contra la seva identitat, un grup d'activistes malda per garantir el desenvolupament integral de la històrica comarca castellonenca.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Els Ports és l'emblema del Castelló muntanyenc, amb jaciments arqueològics que atrauen centenars d'excursionistes de tota la geografia catalana. Limitada al sud i a l'est per l'Alt i el Baix Maestrat, al nord pel Matarranya (La Franja) i a l'oest pel Maestrat aragonès, la seva població conserva el predomini lingüístic valencià i un conjunt de tradicions que l'ofensiva castellanitzant castiga a marxes forçades. Coronada per la majestuosa Morella, la comarca castellonenca també pateix la proliferació de projectes urbanístics que en malmeten l'ecosistema, la suplantació del seu teixit econòmic per un model basat en les grans superfícies i l'intent dels consistoris governats per la dreta d'esquarterar la seva estructura administrativa.

Mantenir aquesta cohesió és l'objectiu de la primera campanya amb la qual Els Ports en Moviment (EPM) s'ha donat a conèixer arreu de la comarca. Per aquesta plataforma de conscienciació i identitària i d'acció social, creada per una vintena d'activistes el mes d'abril de 2010, la Mancomunitat dels Ports ha de facilitar l'equilibri i el benestar de la zona. "Mancada d'un suport legal explícit, cal que tingui més competències per generar polítiques de vertebració comarcal en benefici del progrés i del desenvolupament dels Ports", expliquen en un article.

La reivindicació de la Mancomunitat s'afegeix a d'altres demandes formulades per EPM que insten a conservar el patrimoni biològic i cultural dels Ports. En aquest sentit, el nou col·lectiu vehicula les protestes pel tancament del repetidor de TV3 i de TV Aragó que la Generalitat Valenciana va imposar el juny de 2010 a Morella. Un tancament que afecta la ciutat emmurallada, però també els nuclis de Cincorres, Forcall o Villores, contra el qual Els Ports en Moviment impulsa la campanya *Els Ports per a TV3*, a la qual s'han sumat desenes d'entitats i d'ajuntaments de la comarca.

El plat fort de la campanya va arribar durant l'Aplec dels Ports, celebrat al poble d'Herbers entre el 26 i el 28 de juliol de 2010. En el marc d'aquesta trobada, que els últims anys s'ha consolidat gràcies a la gran concurrència de públic i a les activitats cíviques i culturals que s'hi fan, EPM va recollir centenars de signatures en defensa de la televisió catalana i, alhora, va donar a conèixer altres problemàtiques que afecten la comarca castellonenca com la degradació ambiental o

l'impacte de la crisi en l'economia i la demografia locals.

També dins l'Aplec, que commemorava la seva vint-i-cinquena edició, el col·lectiu va organitzar l'obra teatral de la companyia Xarop Teatre *Jaume I i l'Estàtua*, una al·legoria al voltant de la història de la comarca a través de la figura i les gestes del rei conqueridor.

Activisme en xarxa

A partir d'un funcionament obert i horitzontal, la plataforma ha consensuat en assemblea els seus posicionaments públics i les accions que vol seguir, executades a través de les àrees on s'enquaden les membres. Així, unes dissenyen les campanyes i fan les tasques setmanals, d'altres dinamitzen el seguit d'empreses, entitats o persones que participen dels projectes en marxa i la resta organitza la relació de contactes que manté informada la gent de les activitats.

Fruit d'aquest organigrama, EPM desplega la campanya de suport a TV3 i la difusió d'una enquesta per conèixer l'opinió de la ciutadania sobre si la comarca milloraria en cas d'integrar-se a una altra comunitat autònoma. La consulta, que es va dur a terme durant la celebració de l'Aplec, ha servit per constatar els vincles històrics dels Ports amb Tortosa i la manca d'ajudes que reben els seus municipis per part de la diputació de Castelló i de la Generalitat Valenciana.

La nova plataforma reivindica una Mancomunitat forta i el retorn de les emissions de TV3 a la zona

A l'Aplec dels Ports, EPM va elaborar una consulta sobre el futur administratiu de la comarca

Mentre la divulgació d'aquesta iniciativa continua suscitant debat al si de la comarca, les activistes d'EPM mantenen altres fronts oberts, ja sigui per denunciar la petjada ecològica dels plans urbanístics o el retrocés de la llengua a causa dels pocs recursos destinats a l'àmbit educatiu. Una qüestió que va marcar el Correllenguatge 2010, on Els Ports en Moviment va retre un sentit homenatge al poeta Enric Valor i va passejar la flama de la unitat lingüística pels carrers i places d'aquesta comarca tan vigorosa com castigada per la història.

EPM coordina la campanya contra el tancament dels repetidors de TV3

Arxiu

La nova plataforma reivindica el valor patrimonial de la cultura popular

Arxiu

L'Aplec dels Ports és la gran activitat cultural a la comarca

Arxiu

De l'economia ortodoxa a l'economia crítica

Economia? Economia política? Economia crítica? D'economies, n'hi ha tantes com d'escoles de pensament econòmic. Ivan Gordillo, membre del seminari d'economia crítica Taifa, articula una aproximació al concepte d'economia crítica, que aglutina els corrents crítics amb la disciplina econòmica dominant.

Ivan Gordillo
bonviure@setmanaridirecta.info

L'economia és la ciència social centrada en l'anàlisi dels processos de producció, intercanvi, distribució i consum de mercaderies o béns i serveis, entesos com a mitjà per satisfer les nostres necessitats. Ara bé, no podem parlar d'economia, sinó d'economies, tantes com escoles de pensament econòmic hi ha. La paraula *economia* prové del llatí *oeconomia* i, aquesta, del grec *oikonomia* (administració domèstica), derivada de *oikónomos* (administrador, intendent), composta de *oikos* (casa) i *némo* (administrar, distribuir). Podríem dir que l'economia fa referència a l'administració de la llar i, per extensió, de la societat; però, com a disciplina científica, no sorgeix fins al naixement del capitalisme.

A la definició amb què obrim l'article, de caire genèric, podem afegir-hi —a manera de comparació— la que trobem a l'Enciclopèdia Catalana: "Ciència que té per objecte l'anàlisi de la realitat econòmica, és a dir, dels mecanismes segons els quals hom assigna els recursos, determina els preus, reparteix la renda i té lloc el creixement econòmic. (...) El seu objecte d'estudi és l'administració d'uns recursos escassos que poden tenir usos alternatius i la seva finalitat és trobar la forma més satisfactòria de resoldre els problemes generats en el procés de producció i distribució".

Abans d'abordar què entenem per economia crítica, és important que determinem a què ens referim quan parlem d'economia, sobretot quan les definicions que es troben, no sols a les enciclopèdies i els diccionaris, sinó també als manuals especialitzats, difereixen. En molts casos, aquestes diferències no són lleugeres i reflecteixen a quina escola de pensament econòmic pertany l'autor o autora o quina inspiració té el manual. La definició de què és l'economia no està exempta de polèmica i de debat i sobre la consideració de la disciplina econòmica com a ciència social té un biaix polític determinat i determinant. Aquest debat és un dels punts d'enfrontament entre l'economia crítica i l'economia ortodoxa.

L'economia política, eix vertebrador de les economies crítiques, és una ciència social i històrica; és una ciència de les relacions socials entre les persones en el procés de producció de la societat mercantil. El corrent marxista es basa en el materialisme històric i en la teoria del valor treball, segons la qual el valor té el seu origen en el treball, i és històric perquè considera el capitalisme com una forma de producció i organització social existent en un determinat moment de la història. Aquest plantejament crític té un enfocament diferenciat de la definició que fa l'Enciclopèdia Catalana, d'inspiració marginalista o de l'escola neoclàssica, escola destacada de l'ortodòxia imperant. L'entrada de l'Enciclopèdia Catalana que hem citat agafa com a definició vàlida la proposada per l'economista neoclàssic Lionel Robbins: "L'economia és una ciència que estudia el com-

portament humà com una relació entre fins i mitjans escassos que tenen usos alternatius". L'economista keynesiana Joan Robinson, a la seva cèlebre conferència pronunciada a la Universitat de Basilea el desembre de 1969 i titulada *L'economia, avui*, ja va apuntar que "Robbins va publicar la famosa definició de l'economia com l'estudi de l'assignació de mitjans escassos entre usos alternatius el 1932, quan el Regne Unit tenia tres milions d'aturats i la

IL·LUSTRACIÓ:
Joan Turú

Els corrents crítics amb l'economia dominant

L'economia crítica és una mena de calaix de sastre on han anat a parar diversos corrents de pensament econòmic després del tsunami neoclàssic i la contrarevolució neoliberal. Entre tots ells, es pot fer una primera tria. D'una banda, trobaríem aquells corrents crítics amb la disciplina econòmica dominant, les teories dels quals critiquen la inconsistència de l'escola neoclàssica i l'absurd dels seus supòsits de partida i assenyalen els seus defectes metodològics, però no en desafien l'estatu quo. Per altra banda, hi hauria les escoles de pensament que s'han centrat en la crítica del sistema econòmic i que, alhora, plantejaven un enfocament radicalment diferent de les escoles ortodoxes; basen el seu desplegament teòric en la crítica sistemàtica del capitalisme. No podem dir que el keynesianisme i les seves variants són una escola crítica pel sol fet que tinguin certes diferències amb els neoclàssics en allò referent a la interpretació de la realitat econòmica i les polítiques que se'n deriven; per una banda, els neoclàssics i monetaristes com a corpus teòric de l'actual neoliberalisme i el keynesianisme com a rerefons econòmic dels estats de benestar de postguerra. En canvi, el marxisme desenvolupa una crítica del sistema a través de l'anàlisi de les seves pròpies contradiccions i fa palès que les crisis són fenòmens intrínsecs i indistingibles en el capitalisme, que se

suporta sobre una estructura de classes on es produeix l'explotació del treball i on la propietat privada i els mercats juguen un paper determinant, lluny de distribuir justament la riquesa.

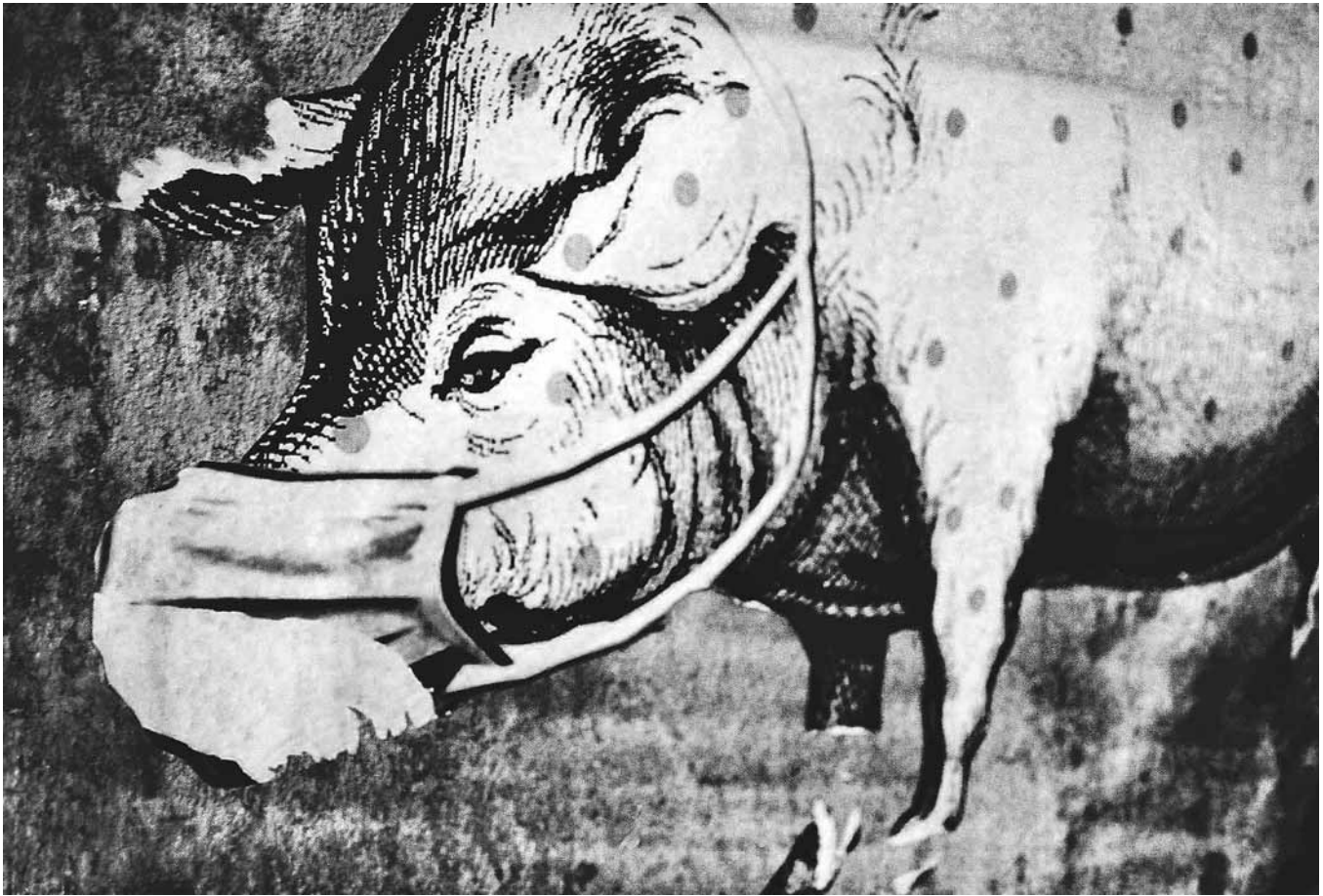
Cal afegir les aportacions importants de corrents com l'economia feminista, que amplia el marc de l'economia a aquells àmbits tradicionalment ocupats per les dones, com la llar i el treball domèstic, que no apareixen als indicadors macroeconòmics per no ser treball mercantil o remunerat i que, sens dubte, són una font de treball socialment necessària per la reproducció social. Igualment l'economia ecològica, disciplina no crematística que considera l'economia com un sistema obert al medi ambient, a l'entrada d'energia i materials i a la sortida de residus; afectat per la llei de l'entropia que demostra que l'ús potencial d'energia disminueix quan es recicla.

En aquests moments de crisi econòmica en què el capitalisme té problemes seriosos per seguir endavant contrastant amb una esquerra política que, en lloc de veure aquesta conjuntura com una oportunitat, es troba igualment en crisi, cal reivindicar un economista clàssic com Karl Marx. A la seva onzena tesi sobre Feuerbach, Marx deia que "els filòsofs tan sols han interpretat el món de diferents formes; ara, la qüestió és canviar-lo. Economistes crítics, seguim interpretant l'economia i transformem-la d'una vegada per totes".

El marxisme desenvolupa una crítica del sistema a través de l'anàlisi de les seves pròpies contradiccions i fa palès que les crisis són fenòmens intrínsecs i indistingibles en el capitalisme

renda nacional dels Estats Units s'havia reduït a la meitat del seu nivell anterior. Sens dubte, el problema no era de mitjans escassos". La definició de L. Robbins segueix vigent i els plantejaments de l'escola neoclàssica, en les seves versions modernes, són l'ortodòxia que es desenvolupa i s'estudia a la totalitat de les facultats d'economia del món. Aquesta definició i aquests plantejaments s'erigeixen com a pensament únic i serveixen de suport teòric a les pràctiques de política econòmica que els governs implementen.

L'art és una merda?

FOTOGRAFIA: Joan Teixidor

Fa un parell de setmanes, estava passejant pel barri de Brera a Milà. Feia bastant fred i queia un plugim anglosaxó. Fumava una Filter 57 —una cigarreta eslovena— i aixecava el cap de tant en tant per veure on era. Al número 16 de Via Fiori Chiari una placa recorda que Piero Manzoni va viure, treballar i morir allà.

Em vaig aturar un moment i vaig pensar en l'*atelier* del jove i transgressor Manzoni. Me'l vaig imaginar ple d'excrements: merdes grans i petites, dures i toves, llargues i curtes. Files de merdes de diferent mida i color. Merdes amb denominació d'origen Penedès i merdes amb denominació d'origen Rioja. Merdes producte del dinar de Nadal o del sopar de Cap d'Any. Merdes de períodes de cagar-la i merdes de períodes de dejú. Armaris plens de pots transparents amb merdes classificades segons el dia, el mes i l'any. Em vaig imaginar un important galerista parisenc comentant a una amiga aristocrata, una mica *gauche caviar* i una mica *gauche divine*: "Madame, el 1959 és el millor any. La millor merda que mai he olorat! Res a veure amb el 1961. Li aconsello per al seu saló". Vaig

imaginar les merdes aixafades pels amics borratxos que visitaven Piero al final d'una nit de *parranda*. I vaig imaginar que Piero li cridava a un d'ells: "Joder, tio, has destruït una obra d'art!".

Vaig acabar la cigarreta i la vaig llençar a terra, aixafant-la com una merda. O com una obra d'art. Tirant endavant sota la pluja, a la recerca d'un bar del qual no recordava el nom, se'm va acudir també aquella escena de *Salò o els 120 dies de Sodoma* de Pasolini, en què presidents i alts prelats obliguen uns joves a menjar merda en plats daurats.

Si al final d'aquestes línies penseu trobar una moralitat del tipus "avui dia, l'art és una merda" o "la política i la religió ens obliguen a menjar merda" o "la cultura occidental és filla del consumisme, *indi per cui* és una merda pop"; si us penseu això, us equivoqueu molt. No us diré res. Bé, una cosa sí: no sóc coprófag. Joachim Fest deia que Hitler ho era i Albert Speer, l'arquitecte del nazisme, també. Amén.

Steven Forti

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

La revista uruguaiana 'Brecha' fa 25 anys

El setmanari *Brecha*, revista fundada per l'escriptor Eduardo Galeano i altres companys de militància periodística un cop acabada la dictadura a l'Uruguai, va celebrar el seu 25è aniversari el mes de desembre passat amb una festa i l'entrega d'un premi al cantautor català Joan Manuel Serrat. Avui dia, la publicació, malgrat patir la crisi de la premsa i competir amb empreses mediàtiques més potents, continua sent una revista de referència política i social dels sectors de l'esquerra de l'Uruguai i de l'Amèrica del Sud. Firmes uruguaianes com les dels periodistes Samuel Blixen, Raúl Zibechi o el propi Galeano actualment escriuen a *Brecha* les seves reflexions sobre la societat uruguaiana i llatinoamericana. Galeano, que forma part del consell assessor de la publicació, va fer entrega del primer premi *Memoria del Fuego* (que s'entregarà anualment a una creadora iberoamericana pel seu compromís social) a Serrat al Teatro Solís de Montevideo. Durant l'acte, l'autor de *Las venas abiertas de América Latina* va assegurar que envejava el seu amic Serrat perquè "les seves cançons volen" per tot el món. SERGI PICAZO

MITJANS

105 periodistes assassinades el 2010

Les xifres parlen per si soles i esgarriren. Durant l'any 2010, han mort 105 periodistes, que, afegides a les 424 dels quatre anys anteriors, sumen 529 en cinc anys. Així ho va denunciar l'ONG Campaña Emblema de Prensa (PEC en les sigles angleses) a través d'un informe que analitza el risc amb què les persones que es dediquen al periodisme han de fer la seva feina. L'informe conclou que, dels 33 països on s'han assassinat periodistes, a un ritme de dos per setmana de mitjana, destaquen els casos de Mèxic i el Pakistan. La guerra entre les autoritats i els càrtels de la droga s'ha saldat en catorze morts a Mèxic i, al Pakistan, el mateix nombre de periodistes ha perdut la vida a la frontera amb l'Afganistan arran del conflicte territorial existent entre ambdós països. La tercera posició l'ocupen Hondures i l'Iraq, amb nou morts arran de la persecució desfermada contra la premsa després del cop d'Estat al país centreamericà i de la guerra fratricida que es lliura a l'Iraq després de la invasió de l'exèrcit dels Estats Units el 2003. Al continent europeu, s'hi han registrat dotze morts, entre Rússia, Xipre, Bulgària i Grècia. Amb tot això, el secretari general de la PEC va exigir a la comunitat internacional "mitjans per posar fi a aquesta epidèmia, amb mecanismes efectius per jutjar ràpidament els responsables dels crims". La presidenta Hedayat Abdel Nabi va coincidir a senyalar la necessitat d'establir "un instrument jurídic internacional" i va afegir que "els processos deliberatius s'hauran de donar en el marc de l'Organització de les Nacions Unides". MANU SIMARRO

RÀDIO

La Coordinadora de Ràdios Lliures torna "per fer front als gegants"

Ràdio PICA, Ràdio Bronka, Contrabanda, Ràdio Línea IV i Ràdio RSK van impulsar la Coordinadora de Ràdios Lliures el 15 de desembre. Hauríem de dir tornar a impulsar perquè ja n'hi havia hagut una, que va desaparèixer per diverses raons. Les ràdios lliures agafen l'esperit de l'Agència 29-S -que va aglutinar els mitjans lliures per la cobertura de la vaga general- i s'uneixen per compartir

programació, però també "per fer front als gegants". Els fronts oberts són múltiples: les emissions il·legals d'Amb2 FM -que trepitgen Ràdio PICA i Ràdio Bronka-, d'altres que ja van patir Ràdio Línea IV i Ràdio RSK o el decret de regulació sobre els mitjans sense ànim de lucre que va impulsar el Tripartit, segons fonts de les ràdios lliures, per "controlar els continguts i la línia editorial de cada ràdio lliure a

través del Consell de l'Audiovisual de Catalunya". Tot i així, la Coordinadora no torna només per això, sinó també per fomentar una altra forma de fer ràdio, basada en la reinventió dels rols emissor i receptor, amb autonomia en relació a qualsevol grup de pressió polític o econòmic i a través de l'organització assembleària que rebutja qualsevol forma de relació social de dominació. En la línia de trencar

el monopoli de la comunicació i assegurar l'autogestió, la Coordinadora prepara la seva presentació pública, que es farà el 21 de gener al Centre Cívic de Can Basté de Barcelona, a més de concerts i altres actes festius pel primer semestre de 2011. També preveuen la creació d'una pàgina web i la redacció d'un manifest al qual es podran adherir les altres ràdios lliures. M.S.

RÀDIO

Les ràdios lliures es defensen de les interferències d'Amb2 FM

Davant l'agressió de la ràdio privada comercial Amb2 FM contra Ràdio Pica i Ràdio Bronka, que trepitja el 96.6 de l'FM -freqüència compartida per aquestes dues emissores històriques de Barcelona-, un col·lectiu de suport a les ràdios lliures ha passat a l'acció. Segons ha pogut saber aquest setmanari, entre el 20 de novembre

de l'any passat i el 10 de gener d'enquany, es van emetre tres xiulets continus (tons d'1 Khz) des de diferents punts de l'àrea de Barcelona, que van aconseguir fer inaudible l'emissió d'Amb2 FM (abans Mola FM) a gairebé tota la ciutat i alguns indrets del Vallès Occidental. Amb aquesta campanya, les ràdios lliures demostren que tenen la capaci-

tat tècnica per anul·lar el senyal d'Amb2 FM, que transmet des de la Torre de Collserola a alta potència, tot i que només té permís per cobrir l'àrea del Vallès Occidental en una altra freqüència (89.4). Per la seva banda, la Secretaria de Mitjans va determinar el cessament de les emissions d'aquesta cadena el 22 de desembre. Al final, però, els càrrecs

tècnics de la Generalitat i els Mossos d'Esquadra no van poder precintar-la perquè no es va presentar ningú d'Amb2 FM i cal una autorització judicial per accedir a l'interior del centre emissor. Així doncs, de moment, Amb2 FM continua aixafant Pica i Bronka, una situació que s'allarga des del 15 de setembre de 2010. D'altra banda, la

segona acció defensiva va tenir lloc els dies 3 i 4 de gener, quan es va interferir el canal 21 de la TDT, que ocupa -també sense llicència- Mola TV, una empresa vinculada al Grup Mola. Durant aquests dies, l'emissió d'aquest canal al Baix Llobregat mostrava una banda de color negre com a única imatge. CARLES MASÍÀ

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible www.laciutatinvisible.org

Reco 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

TREVOL SOCI

Atorgant serveis integrals

Atorgant serveis integrals

Endolla amb Nosaltres

034.088.070

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82 www.cooperativestrebail.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris

Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa

ELIA ESPINOSA

Per fer passar millor el fred, la boira i el mal temps, aquest Nadal, si et subscrius a la DIRECTA, a més de col·laborar i ajudar-nos a sustentar el nostre projecte, entraràs al sorteig de tres cistelles nadalenes amb productes de la terra. Potser aquest Nadal no *matareu el gall*, però sí que podeu emportar-vos una cistella al vostre corral, si feu la vostra subscripció des de principis de desembre fins al 14 de gener. Sortirem tres cistelles plenes amb:

- 1 samarreta i un davantal de Catalunya
- 1 lot El cacau que inclou: un torrò de xixona (recepta tradicional del país valencià). Un torrò de xocolata negra mig amarga (53% cacau) amb ametlló del Penedès i avellana de Reus. Un torrò trufat de fruita de la passió amb un cruixent de gianduja i caramell de mandarina. Un lot de xocolates: negra 70%, amb llet, blanca amb maria lluisa de la Garrotxa, mig amarga amb sal d'Eivissa.
- 1 ampolla d'oli d'oliva verge extra de la Cooperativa del Camp de Vinixa

- 1 ampolla de cava ecològic de Can Bofill
- 1 lot La Múrgula: tres sabons naturals elaborats amb greix de coco ecològic, olis macerats, olis essencials i argila verda i avena. Una crema facial hidratant regeneradora. Un oli de massatge relaxant muscular indicat per la tensió, les contractures musculars...
- 1 ampolla de vi blanc de serè de l'Olivera
- 1 ampolla de vi blanc de roure de l'Olivera
- 1 lot de cerveses de la Companyia Cervesera del Montseny
- 1 lot Malea que inclou: te de Nadal. Te

- negre amb espècies i fruites. Infusió digestiva de Malea. Bribón de xocolata blanca amb quinoa de comerç just. Bribón de xocolata negra amb avellanes de comerç just. Mel de Mil Flors de Cal Valls agricultura ecològica. Sucre panela de comerç just. Val per a berenar a la Teteria Malea.
- 1 ampolla de ratafia de nous i herbes d'Esparreguera
- 1 ampolla de crema de ratafia d'Esparreguera
- 1 ampolla de vi rosat Vermell 2009 dels Cellers Camp de 2

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olja, 99 | Info-espai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Ràmbles | Quiosc Tallers · Ràmbles | Quiosc Canaletes · Ràmbles | Quiosc Hospital · Ràmbles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Ectètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CADES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquina · Vern, 15. **LIQÜES:** Quiosc Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLET:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repostador | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LEIADA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MAIRESA:** Moé's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Galadà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. **LA KRIDA:** Sicília, 97 | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboïa · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romet, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Forna · Sant Julià, 20.

catalunyam!

CATALUNYAM: produeix samarretes gastronòmiques, plantejades amb un disseny acurat, apropant-nos seductorament a la nostra cuina sota l'eslogan *Els sabors de Catalunya es mengen el món*, amb la voluntat d'arribar a totes les taules i paladars. Les podem veure a www.catalunyam.cat

L'OLIVERA: és una cooperativa d'integració social que elabora vins i olis buscant d'expressar-ne el seu origen: una terra i una gent que ho interpreta al darrere. L'Olivera Cooperativa La Plana, s/n. 25268 Vallbona de les Monges. Lleida Tel / Fax: +34 973 33 02 76; olivera@olivera.org skype:olivera.export

COMPANIA CERVESERA DEL MONTSENY: Artesanals, Integrals i Naturals és com podem definir les cerveses que produeix aquesta

microcerveseria. Utilitza el sistema d'elaboració tradicional anglès amb un procés productiu manual. Companyia Cervesera del Montseny / Polígon Industrial l'Avellanet / C.Del Feu 15 / 08554 · SANT MIQUEL DE BALENYA (Seva) Tel. +(34) 938 123 217 / Fax. +(34) 938 123 236. www.ccm.cat/

TETERIA MALEA: és una cooperativa autogestionària que fa més de 5 anys que ofereix un servei de teteria al barri de Sants, amb una carta de més de 50 varietats de tes i infusions i un ventall molt ampli de dolços casolans. C.Riego, 16, baixos. 08014 Barcelona tel: 93.331.20.30 teteria-malea.blogspot.com Horaris: de dimarts a dissabte de 10 a 14h i de 16h a 22h diumenges de 16h a 22h dilluns tancat

CACAU PASTISSERIA: RIA: és una proposta artesana de pastisseria compromesa feta a la Garrotxa, que

treballa fent dolços i salats d'arreu dels Països Catalans, pastissos i postres tradicionals i propostes innovadores d'autoria. C. Alta maduix, 6, Olot (Girona). Tel: 972268787; cacaupastisseria@gmail.com; <http://cacaupastisseria.com>

COOPERATIVA DEL CAMP DE VINAIXA: és una entitat que disposa de seccions d'oli, raïm, ametlles i subministraments. Està inscrita com una de les fundadores de la Denominació d'Origen Protegida Les Garrigues. S.C.C.L. del Camp de Vinaixa. Plaça del Arbres, 3, 25440 Vinaixa (Lleida) Tel: 973 17 53 09 www.cooperativa-delcampdevinaixa.cat; coop.vinaixa@millorsoft.es

LA MÚRGULA: Elaboren productes amb olis medicinals procedents de maceracions i destil·lacions de plantes cultivades o recol·lectades al peu de la muntanya de Rocacorba

(Canet d'Adri). Tlf: 972 429 625 - 637 972 343 - murgula@yahoo.es

CELLER CAMP DE DOS: elabora artesanament vins d'alta expressió amb potencial aromàtic i gustatiu per consumir, tant joves com envellits. C. Quarters, 6 08733 Pla del Penedès Tel: 93 8988585 / 677341151 celler@cellercampde2.com

RATAFIA D'ESPARREGUERA: La ratafia de nous i herbes, produïda artesanament als peus de Montserrat, és una beguda centenària elaborada amb nous verdes i una àmplia varietat d'herbes (més de 40 diferents). Bo-Art. C. Balmes - Esparreguera

CAN BOFILL: Són productors de la PACA, una experiència d'autogestió de la producció i el consum. Estan ubicats a la serra de Collserola, alta muntanya del Baix Llobregat.

— PROMOCIÓ VÀLIDA DE L'1 DE DESEMBRE FINS EL 14 DE GENER —

MINISUBSCRIPCIÓMETRE

1339

1500

1350

1200

1050

900

750

600

450

300

1.800 POSA'NS A 1.500!

DESCOMpte DIRECTA: Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle NERÓ de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4

5 euros

PORTA 4 c / Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Virreina de Garcia 931 854 840

Nom Cognoms Edat

Adreça

Població Codi Postal

Correu electrònic Telèfon

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PAÍS BASC · L'ÚLTIM COMUNICAT D'ETA REFORÇA LA DECISIÓ DE L'ESQUERRA 'ABERTZALE', QUE TITLLA LA TREVA D'IRREVERSIBLE I DEFINITIVA

Els 'ferros' han callat al País Basc

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El comunicat de l'organització armada basca Euskadi Ta Askatasuna (ETA) signat el 8 de gener ha portat la confirmació que l'alto el foc que, *de facto*, fa setze mesos que és vigent al País Basc, a partir d'ara, serà permanent i tindrà un caràcter general. A més, el redactat de l'anunci de treva obre la porta a una verificació d'aquest nou escenari per part d'observadores internacionals. Al text, reenviat pel diari *Gara* de forma selectiva a alguns rotatius internacionals com *The Guardian*, *Der Spiegel* o *The Wall Street Journal*, també s'hi percep una voluntat d'irreversibilitat manifesta i s'hi diu: "Aquest és el compromís ferm d'ETA amb un procés de solució definitiva i amb el final de la confrontació armada". Les conclusions que es poden desprendre de la lectura d'aquest comunicat, però, s'han de complementar amb

La manifestació per reclamar un canvi de la política penitenciària aplega unes 64.000 persones, segons el recompte (a la baixa) efectuat per 'Gara'

la cadena d'esdeveniments que s'han produït al País Basc durant els últims catorze mesos: el procés de debat de les bases de l'esquerra *abertzale*; les entrevistes d'Arnaldo Otegui a *El País* i *Gara*; la Declaració de Brussel·les i l'Acord de Guernica i la manifestació massiva de la majoria social i sindical, el mateix 8 de gener, on es va reclamar un canvi de la política penitenciària i un apropament dels presos i les preses a la seva terra natal. Tot això, dins un nou escenari de silenci de les armes, que al País Basc també avalen amplis sectors del partit socialista -encapçalats per Jesús Eguiguren, portaveu del grup socialista al parlament basc- i del PNB, liderats pel seu dirigent a Guipúscoa, Joseba Egibar.

Així les coses, la marxa reivindicativa del 8 de gener, encapçalada per 1.400 familiars (aplegades a l'organització *Etzerat*) de les més de 800 persones preses polítiques que, actualment, romanen disper-

La manifestació celebrada el 8 de gener a la ciutat de Bilbo va servir per demanar un canvi de la política penitenciària

sades per diferents centres penitenciaris espanyols i francesos, va esdevenir una demostració de força i cohesió de l'esquerra *abertzale*. La manifestació va aplegar una gornació de més de 64.000 persones -segons el recompte, amb mesura i a la baixa, del diari *Gara*- als carrers de Bilbo, que oferia una vista aèria del carrer Autonomia de la capital basca molt similar en volum i densitat a la que es va poder veure durant les grans manifestacions que han tingut lloc a Barcelona els últims anys, a escenaris com el passeig de Gràcia o la Via Laietana. Com a botó de mostra, només calia veure la caravana d'autocars (més de 200, la pràctica totalitat de la flota privada de busos de lloguer del País Basc i Navarra) i de vehicles particulars que va col·lapsar els peatges del trajecte per autopista i els accessos a la ciutat durant les dues hores anteriors a l'inici de la marxa. La lectura del comunicat (en èuscar i castellà) i el cant de quatre *bertsolaris* a la balconada del majestuós edifici consistorial de Bilbo van donar encara més solemnitat a la mobilització, que molta gent va qualificar d'històrica i, sens dubte, molt més multitudinària que en d'altres anys. Parlant amb algunes de les persones

presentes a la marxa, es podia constatar que, davant la realitat manifestada que els "ferros" (denominació popular de la lluita armada) han callat i que es respira un aire d'unitat política entre l'extens espectre ideològic independentista (Acord de Guernica), tothom està a l'expectativa de què passarà aquests propers mesos.

Propera reunió del Grup Internacional de Contacte
L'impulsor sud-africà de la Declaració de Brussel·les (signada per

Brian Currin ja ha donat per bo el comunicat d'ETA i ja treballa per posar data a la trobada del Grup Internacional de Contacte

quatre premis Nobel de la pau) i facilitador del Grup Internacional de Contacte (GIC), Brian Currin, ja ha donat per bo el comunicat

d'ETA -entenen que inclou les premisses bàsiques per un bon punt de partida: un alto el foc permanent i verificable internacionalment- i, a més, hi suma el concepte de general (recaptació de l'impost revolucionari i la lluita al carrer), que dona més solidesa al nou escenari. A partir d'aquí, Currin ja treballa per posar data a la trobada del GIC, que es faria en territori basc i que inclouria la presència de nombroses representacions d'agents internacionals de rellevància en el camp polític, jurídic i social. Encara no s'han donat a conèixer els noms d'aquestes persones. La postura de no-reconeixement del GIC per part del govern espanyol és entesa per diverses analistes com una posada en escena governamental que no durarà molt de temps, ja que la cuina del procés de pau està en marxa, amb algunes finestres obertes i amb interlocutores. Des de Catalunya, diverses entitats de la societat civil i organitzacions de drets humans també treballen per donar un impuls propi al tren del nou escenari que comença a caminar. Una web en anglès elaborada des del País Basc també actualitzarà tota la informació relacionada amb el procés www.basquepeaceprocess.info/.

Les eleccions del 22 de maig

El binomi entre l'abandonament de la lluita armada i la presència a les institucions és el que estarà en joc durant els propers mesos. Les actuals portaveus de l'esquerra *abertzale*, entre les quals destaquen Marian Beñetarrangoitia, Rufi Et-

Les actuals portaveus de l'esquerra 'abertzale' consideren necessària i imprescindible la seva presència als ajuntaments bascos

xeberria o Txelui Moreno, consideren necessària i imprescindible la presència de l'esquerra *abertzale* als ajuntaments bascos per poder consolidar el procés de pau. Es preveu una llarga batalla judicial en aquest camp, que començarà amb la previsible postura contrària de l'advocacia general de l'Estat i la fiscalia i que finalitzarà amb l'últim recurs que haurà de resoldre el ple del Constitucional a poques setmanes vista dels comicis.

ALBERT GARCIA

, roda el món

L'ARGENTINA • EL PAÍS VIU EL JUDICI PER DELICTE DE LESA HUMANITAT MÉS GRAN DE LA SEVA HISTÒRIA

La cadena perpètua per Videla és una victòria de la lluita contra la impunitat

Alexandra García-Vilà
i Franck Moulin
Còrdoba (l'Argentina)

El dictador Jorge Rafael Videla va ser condemnat a presó perpètua a l'Argentina el 22 de desembre. Aquesta condemna arriba després d'un judici de sis mesos i després de 34 anys de lluita dels organismes de drets humans i les famílies de les víctimes. Si el judici ha servit per acabar amb la impunitat de Jorge Rafael Videla, un dels màxims dirigents de la dictadura argentina de 1976 a 1983, ha també permès jutjar d'altres responsables i entendre l'essència i el funcionament del terrorisme d'Estat d'aquell període.

34 anys d'impunitat

Les proves i testimonis que trobem a la base d'aquest judici van tenir lloc a partir de l'any 1983, moment en què es van produir les primeres denúncies. Tanmateix, aquest judici no s'ha pogut fer fins el 2010. L'any 1985, sota el govern de Raúl Alfonsín, el primer president democràtic després de la dictadura, es va dur a

Les lleis de 'Punto Final' i 'Obediencia Debida' van permetre l'indult dels militars

terme el judici contra les Juntas Militars, que va condemnar Videla, entre d'altres, a presó perpètua. Però, sota la pressió dels militars, el mateix Alfonsín de seguida va instaurar les lleis de *Punto Final* i *Obediencia Debida*, que impossibilitaven qualsevol altre judici. Cinc anys més tard, el govern de Carlos Saúl Menem va indultar els militars condemnats. No va ser fins el 2003, quan l'expresident Nestor Kirchner va afavorir la renovació del Tribunal Suprem, que els fets de la dictadura van ser considerats crims de lesa humanitat i, per tant, imprescriptibles, cosa que declarava nul·les les lleis d'impunitat dels governs anteriors i permetia que es comencin a obrir els judicis. Aquest moment arriba com a una culminació de la tasca duta a terme pels organismes de defensa dels drets humans que no han deixat de reclamar justícia des de la dictadura.

Un judici emblemàtic

La causa Videla ha tractat els fets ocorreguts a la Unidad Penitenciaria número 1 de Còrdoba (UP1), on 31

MANUEL BOMHEKER

El judici a Videla s'ha viscut com una victòria dels moviments populars i les organitzacions de drets humans

persones –majoritàriament pertanyents a les organitzacions Montoneros i a l'Ejército Revolucionario del Pueblo– van ser assassinades l'any 1976. S'estima que, durant aquesta època, hi havia prop de 200 persones preses a la UP1 per la seva condició de militants, amb causes obertes o a disposició del poder executiu nacional. Les persones preses considerades *especials* pels militars –les preses polítiques– compartien la presó amb les preses *comunes*, tot i que vivien en pavellons separats. Després del cop d'Estat del 24 de març de 1976, la presó es va transformar en un camp de concentració i la situació de legalitat de les preses polítiques no va impedir que fossin sotmeses a vexacions i tortures –arran de les quals dues de les 31 víctimes van morir– ni que fossin afusellades fora de la presó amb el pretext d'intents de fuga en el marc de trasllats inventats. Hi ha 30 persones preses imputades que han estat acusades per aquests fets. Entre elles, hi trobem militars –tant de les cúpules dirigents com dels grups que executaven les ordres– i també policies del Departamento de Informaciones (D2), que treballava en col·laboració amb els militars en els segrestos i les tortures.

Al llarg del judici, un centenar de testimonis van relatar el que s'havia

viscut a la UP1 i a la D2: les sessions reiterades de cops, les vexacions, les violacions sexuals, la por i la incertesa sobre el seu destí, la fam, la tortura física i psicològica i la mort.

El 2003, els crims comesos durant la dictadura van ser considerats de lesa humanitat i les lleis d'impunitat anteriors es van declarar nul·les

A més dels diferents testimonis, diversos documents militars han permès veure la dinàmica del terrorisme d'Estat: la voluntat d'aniquilar físicament i moralment una generació d'agents socials i de tot tipus de gent opositora per imposar l'autoanomenat *Proceso de Reorganización Nacional* mitjançant mecanismes il·legals incorporats al propi aparell de l'Estat. La contundència de les persones que en van ser testimonis i el pes de les proves documentals han permès la condemna a

presó perpètua de Videla, Menéndez i uns altres catorze policies i militars. Set imputats han rebut condemes menors que oscil·len entre els catorze i els sis anys i set acusats han estat absolts.

Les complicitats de la societat civil

Aquest procés també ha desemmarcat la complicitat civil, sense la qual el terrorisme d'Estat no hauria estat possible: sectors del poder judicial, de l'Església catòlica, de la classe política i dels mitjans de comunicació. Durant la dictadura, el funcionari del poder judicial va fer ignorar les denúncies interposades per les persones preses sobre els assassinats comesos a la presó. Les morts es feien públiques a través de la premsa, que es feia ressò dels comunicats de l'exèrcit i transmetia a la societat civil la versió que uns "terroristes subversius" havien estat abatuts quan intentaven fugir mentre eren traslladats. Igual que els mitjans de comunicació importants, l'Església catòlica prenia el discurs dels militars per transmetre la idea d'una guerra i difondre la por entre la població en general.

Un pas decisiu

Aquest judici ha suposat un pas molt important per la història de Còrdoba i de l'Argentina –i també a

escala internacional– com a referent dels països que encara no han jutjat els crims de les dictatures que han sofert. El cas de les víctimes de la UP1 no és un cas aïllat. El camí per acabar amb la impunitat és llarg, sobretot quan determinades compli-

El camí per destruir la impunitat ha estat llarg, sobretot quan determinades complicitats civils obstaculitzaven els processos judicials

citats de la societat civil obstaculitzen els processos judicials, però el motor dels judicis ja està en marxa per esclarir què va passar durant una dictadura que va comportar la desaparició de 30.000 persones. La justícia no pot fer reviure les víctimes del terrorisme d'Estat ni pot esborrar el dolor de les famílies, però permet establir una veritat en termes socials respecte a uns fets. I per això té sentit, tant pe les famílies de les víctimes com pel conjunt de la societat argentina.

NORD D'ÀFRICA · LA POBLACIÓ ESCLATA CONTRA LA MISÈRIA ENDÈMICA I RENEIX L'ACTIVISME ÀRAB

Revoltes populars davant la manca de futur a Tunísia i Algèria

Marc Almodóvar
El Caire

La insurrecció popular sembla que ha esclatat al Nord d'Àfrica. Tunísia -primer- i Algèria -més recentment- han viscut revoltes populars davant les males condicions laborals i socials, unes protestes que han portat diferents analistes a considerar el moment com "un nou capítol del renaixement de l'activisme àrab". Tot va començar el 17 de desembre de 2010 a la ciutat tunisenca de Sidi Bouzid, quan Mohammed Bouazizi, de 26 anys, va intentar immolar-se. El motiu, molt comú entre la joventut tunisenca, era la falta de perspectives laborals. Tot i ser un graduat universitari, Bouazizi malvivía venent menjar al carrer quan la policia li va prendre el carro que utilitzava per fer-ho. Desesperat, va decidir treure's la vida calant-se foc. La notícia va causar un esclat espontani als carrers de la població. La ira popular es va convertir ràpidament en una clara denúncia contra les condicions de vida, la desocupació galopant i la corrupció del règim de Ben Ali. Aquestes protestes haurien estat durament reprimides per la policia

Milers de jutges i jutgesses de Tunísia han seguit la vaga aquesta setmana

local, fet que va encendre la ràbia i que va convertir aquest cos en el blanc de la ràbia popular, amb la crema de centrals policials i cotxes de policia a l'ordre del dia. La revolta es va anar estenent com la pólvora arreu del país i va trobar la solidaritat dels sindicats i, especialment, de l'estudiantat i la magistratura. Milers de jutges i jutgesses (es parla del 95% de les 8.000 que hi ha al país) han seguit la vaga aquesta setmana com a mostra de solidaritat amb la revolta i en contra de la repressió exercida per l'Estat.

La resposta del règim, un dels més repressius de la zona, no ha cessat ni minvat: desaparició d'activistes i ús sistemàtic de gas lacrimogen i d'armes de foc per dissoldre manifestacions. Mohhamed Amari (de disset anys) i Hawki Belhous-sine El Hadri (de 44) van morir pels trets policials durant les primeres protestes. I almenys vint persones més haurien mort a la ciutats de Talal i Kasserine. Sis ciberactivistes que, suposadament, van iniciar una *ciberguerra* contra les pàgines web oficials i el raper de 22 anys Hamada

Periodistes i activistes fan front a la violència i la detenció durant un dels actes de protesta que van començar el 17 de desembre

Manifestació a Algèria en resposta a l'augment del preu dels aliments i contra la desocupació

Ben-Amor, que va compondre el rap "President, la teva gent mor", han desaparegut.

Periodistes i persones del món de la judicatura han estat coaccionades per mirar cap a una altra banda. El canal Al Jazeera, l'únic mitjà que informava internacionalment del que estava passant durant les primeres setmanes del mes de desembre, va ser acusat públicament pel règim de voler "tacar la reputació del país i desinformar per difondre el caos i els conflictes". Després de setmanes de mirar cap a una altra banda com si res, el nomenament recent d'un nou ministre de Joventut ha estat l'única acció empresa pel govern de Ben Ali. Bouazizi -el jove que va intentar immolar-se- va mo-

rir el dia 4 de gener a causa de les cremades de tercer grau que va patir arran de la seva acció i es va convertir en màrtir de la revolta tunisenca. Houcine Falhi, de 22 anys, també es va suïcidar -per electrocució- i almenys quatre persones més han intentat llevar-se la vida les darreres setmanes.

El fantasma s'escompa a Algèria

La revolta a Tunísia, però, no ha estat l'única. La veïna Algèria també s'ha vist immersa en l'acció de moviments populars els darrers dies. La insurrecció, en aquest cas, va començar al barri de Les Palmiers d'Alger, a la capital, on es van produir enfrontaments amb la policia. El motiu aparent seria un projecte

de reforma urbanística municipal que no exclouia alguns veïns i veïnes d'entre la gent beneficiària dels reallotjaments. Durant els darrers mesos, a Alger, s'han reportat nombrosos incidents per la manca d'accés als habitatges. La revolta, com en el cas de Tunísia, es va anar estenent ràpidament pel país, incloent la Cabília, ja amb el lema de la manca de feina i aliments com a bandera. Almenys tres persones mortes, mig centenar de ferides i altres centenars de detingudes seria un dels primers balanços dels enfrontaments amb les forces policials. Tot i que Boutefflika, el president del país, encara no s'ha manifestat públicament sobre els incidents, ja s'ha anunciat una reducció del 41% dels impostos

sobre el sucre i l'oli. Les paraules dels líders polítics del país, però, no sembla que hagin calmat la fúria popular. Algunes periodistes locals asseguren que la situació es troba fora del control estatal, cosa que fa creure que la revolta pot durar setmanes.

Qui hi ha darrere la misèria àrab?

Tunísia fa 23 anys que viu sota el govern de Ben Ali, que en el seu moment va succeir Habib Bourguiba -governant del país des de 1956- a través d'un cop d'Estat no-violent. Algèria es troba, des de l'any 1997, sota el mandat de Boutefflika, que va guanyar les eleccions que van posar fi a la guerra civil. La combinació de pobresa, atur i corrupció, comuna a molts països àrabs, sembla que ha provocat la combustió de l'esclat popular al Nord d'Àfrica. Tot i que les xifres oficials parlen d'un 15% d'atur, la majoria d'economistes creuen que la xifra real és molt superior. A més, un 50% d'aquesta gent aturada és jove. Al voltant del 40% de la població del món àrab, segons els estudis oficials, es troba sota el llindar de la pobresa. Un percentatge que no disminueix des de fa vint

A Algèria, algunes periodistes locals asseguren que la situació es troba fora de control estatal

anys. Diverses anàlisis culpen les polítiques liberals aplicades pel Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional de la situació. A més, el context s'agreuja amb els diferents règims despòtics que, lluny de caure (com preconitzaven algunes anàlisis liberals llavors), fins i tot s'han vist reforçats políticament i, sobretot, diplomàticament. Precisament, Tunísia i Algèria van viure les primeres revoltes populars contra aquestes mesures. El 1984, Tunísia va esclatar contra l'escassetat d'aliments i, el 1988, a Algèria, el mateix motiu va provocar l'anomenada *protesta del cuscús*, durant la qual van morir centenars de persones i milers van ser empresonades. Totes dues revoltes van esclatar, precisament, el mateix any que es van aplicar les polítiques liberals al país.

+ INFO

egiptebarricada.blogspot.com/

, expressions

El nou pop valencià inaugura el cicle 'Expressió Directa' de 2011

Arthur Caravan i Senior i el Cor Brutal, amb els catalans Samitier fent d'amfitrions, inauguren la tercera edició del cicle de músiques crítiques

Redacció Directa
expressions@setmanaridirecta.info

L'afirmació que ens trobem en un moment de gran vitalitat pel que fa al pop independent en català ja és un lloc comú. El que no és tan habitual és trencar el tòpic que diu que les noves propostes emergents tenen el seu radi d'acció exclusivament a Barcelona. La tercera edició del cicle *Expressió Directa*, que se celebrarà del gener a l'abril de 2011, vol demostrar el contrari i, per això, dona el seu tret de

sortida fent desembarcar a la Farinera dues de les propostes més interessants de pop en català fet al País Valencià: els alcoians Arthur Caravan i el valencià Senior i el Cor Brutal. El concert es completarà amb els barcelonins Samitier, que exerciran d'amfitrions (22 de gener, Auditori de la Farinera).

La tercera edició de l'*Expressió Directa* segueix els mateixos paràmetres que van veure néixer aquest cicle de concerts, organitzat pel setmanari la DIRECTA i el centre cultural la Farierna del Clot

amb la idea de donar veu a expressions culturals alternatives i independents.

Els concerts de petit format al bar del Brot continuaran sent un dels al·licients més importants del cicle per tota aquella gent que vulgui descobrir apostes noves. Enguany, hi actuaran els sabadellencs Lluís Oliva i les Arbequines (4 de febrer), amb la seva proposta de cançó-pop minimalista i quotidiana, i el raper Gato-el-Qiman, que presentarà el seu nou treball discogràfic (4 de març).

Després de l'èxit de la primera edició, el cicle *Expressió Directa* tornarà a acollir una nova entrada de l'Aplec Modernista del Barcelonès, en aquesta ocasió, amb la presentació d'un espectacle inèdit del DJ del Roselló Raph Dumas amb el músic barceloní Guillamino i un concert de Lo Pardal Roquer (26 de març). Com a l'edició de 2010, el cicle busca noves complicitats per enfortir la seva proposta. Per això, en el marc de l'*Expressió Directa* de 2011, se celebrarà una nova edició de Transglosadors, l'esdeveni-

ment musical que busca unir dos mons aparentment tan llunyans com la glosa o el cant tradicional i el hip-hop (19 de febrer, Auditori+Brot).

D'altra banda, un altre espai de referència per la cultura crítica de la ciutat, l'Ateneu Popular de 9 Barris, se suma al cicle i, enguany, acollirà l'espectacle multidisciplinari *Llibertat d'Expressió, Llibertat de creació* (2 d'abril) i el concert de celebració del cinquè aniversari de la DIRECTA, amb un concert de La Troba Kung-Fú (30 d'abril).

Nit de 'valenciana'

DISSABTE 22 DE GENER
AUDITORI DE LA FARINERA

Arthur Caravan
+Senior i el Cor Brutal +Samitier

Arthur Caravan

El País Valencià no només és terreny per a cantautors, cantautores i grups de rock amb dolçaina. Des de fa uns anys, també hi estan emergint artistes que treballen des de plantejaments independents, amb propostes entre el pop i el folk i sense cap complex cultural. Una tendència que podríem batejar com a *valenciana*, fent una analogia amb l'*americana*, que defineix les músiques d'arrel alternatives als Estats Units. Enguany, l'*Expressió Directa* s'obre als sons que arriben de les comarques del sud i programa dues d'aquestes bandes a Barcelona: els alcoians Arthur Caravan i els valencians Senior i el Cor Brutal. El grup barceloní Samitier farà d'amfitrió d'una vetllada de pop alternatiu de qualitat.

Nit sabadellenca

DIVENDRES 4 DE FEBRER
EL BROT

Lluís Oliva i les Arbequines
+Ràdio Trama DJ

Ni a la Bisbal ni Vilanova i la Geltrú ni tan sols Barcelona: ja poden dir missa, que l'autèntica capital no reconeguda de la nova música catalana és Sabadell, d'on han emergit una generació de bandes que han revolucionat gèneres com el pop, el folk o el hip-hop des d'un punt de vista desacomplexat i treballant des de l'autogestió. La darrera sorpresa de l'inacabable viver del Vallès Occidental és Lluís Oliva i les Arbequines, on han confluït, a més del propi cantant i compositor Lluís Oliva, músics de Conxita, Xot o Rauxa. Pop *delicatessen* amb ressons de Quimi Portet per un cicle que continua apostant per l'espai del Brot per oferir les propostes més agosarades.

Lluís Oliva i les Arbequines

De la glosa al hip-hop

DISSABTE 19 DE FEBRER
AUDITORI DE LA FARINERA

Tranglosadors

Aquest any, Tranglosadors s'integra al cicle *Expressió Directa* per donar una nova embranzida a l'experiment, sempre arriscat, de fusionar el cant improvisat tradicional amb el hip-hop. I és que, quan es tracta de rimar i, sobretot, de fer-ho amb habilitat, ironia i llengua esmolada, entre un raper i un glosador no hi ha tantes diferències. Mc i versadors d'arreu dels Països Catalans -Helena Casas, Francesc Ribera *Titot*, Mateu *Xuri* o Andreu de Rapsodes- es veuran les cares dalt de l'escenari i rimaran sobre les bases d'un *combo* musical dirigit pel guitarrista i compositor Marc Serrats *Xerramequ*. Una nova edició de la lliga de la glosa culminarà la nit més *trans* de l'*Expressió Directa*.

La nit no és domesticable

DIVENDRES 4 DE MARÇ - EL BROT

Gato-el-Qiman & KDÖ

Gato-el-Qiman

Veterà en això de fer hip-hop i també en fer-lo en llengua catalana, l'Mc del barri de Gràcia Gato-el-Qiman, acompanyat del seu inseparable Dj KDÖ, és un especialista en rimes que van directes a la mandíbula de l'oient. Res no s'escapa del seu fraseig incisiu, com va demostrar ja fa uns anys amb la *demo Dies de merda a la millor botiga del món*. Ja fa temps, però, que Gato i KDÖ estan preparant nova merda. Ens en faran un avançament a través d'un concert que es preveu especialment mogut, en un espai com el Brot, especial per interpel·lar el públic cara a cara.

II Aplec Modernista del Barcelonès

DISSABTE 26 DE MARÇ - AUDITORI DE LA FARINERA

Raph Dumas i Guillamino +Lo Pardal Roquer +Selectors Badabadoc

La reivindicació del fenomen *mod* a la catalana no entén de fronteres. Després de l'èxit de la primera convocatòria de l'Aplec Modernista del Barcelonès, el cicle *Expressió Directa* presenta una nova edició d'aquesta trobada musical i cultural amb l'aterratge d'un espectacle inèdit del Dj i productor de la Catalunya Nord Raph Dumas i l'inquiet músic barceloní Guillamino. Allà on el soul, el funk i l'electrònica es troben amb la tenora i els sons de la cobla, Guillamino i Raph Dumas presenten una proposta altament ballable per demostrar la potència de l'eix mediterrani Barcelona-Perpinyà. Per completar la nit, el músic lleidatà Lo Pardal Roquer portarà el *so de Ponent* fins a la capital, en una jornada que culminarà amb un duel de pop i ie-ié català en rigorós vinil.

Guillamino

Música, circ, arts escèniques, visuals...

DISSABTE 2 D'ABRIL - ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS

'Llibertat d'Expressió, Llibertat de Creació'

Una de les novetats del cicle *Expressió Directa* d'enguany és la incorporació com a organitzador de ple dret de l'Ateneu Popular de 9 Barris, un espai de referència per la creació cultural alternativa i dissident a la ciutat de Barcelona i que compta amb una dilatada trajectòria en el teixit social més contestatari de la ciutat. L'Ateneu serà escenari d'un experiment: la jornada *Llibertat d'Expressió, Llibertat de creació*, que es presenta com una marató artística de dotze hores (de 12 a 24), on es donaran cita diverses expressions de la cultura crítica amb la voluntat de generar un espai de debat i construcció d'alternatives culturals en el marc dels moviments socials.

Cinc anys posant la Directa

DISSABTE 30 D'ABRIL - ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS

La Troba Kung-Fú

Difícilment podríem celebrar de forma més sonada el cinquè aniversari d'aquest setmanari. Com és tradicional, el cicle *Expressió Directa* clou a finals d'abril amb el concert d'aniversari de la DIRECTA. Enguany serà el dia 30, també a l'Ateneu de 9 Barris, amb La Troba Kung-Fú com a grup de referència de la nit. Els projectes de l'acordionista i compositor Joan Garriga sempre han estat còmplices d'iniciatives socials de tota mena i, ara, ho tornen a demostrar amb un recital on presentaran les cançons del seu últim disc, *A la panxa del bou*.

, expressions

LLIBRES

Olympe de Gouges enmig de la Revolució Francesa

Laura Manzanera indaga en la vida i l'obra de la feminista francesa

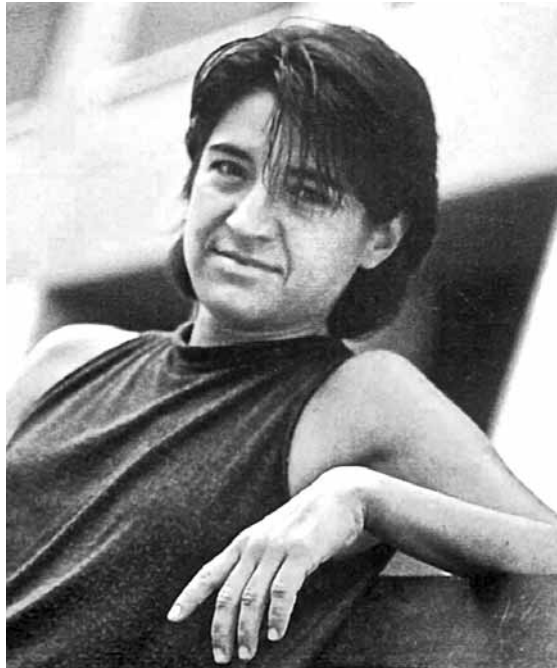
Tot i que la Revolució Francesa és dels fets històrics que ha generat més producció de llibres, principalment per les seves implicacions ideològiques en la necessitat o no d'una ruptura revolucionària, són poquíssims els treballs publicats en castellà sobre la biografia d'una il·lustrada feminista *avant la lettre* com va ser Olympe de Gouges (1748-1793).

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

El llibre de la periodista Laura Manzanera *Olympe de Gouges. La Cronista maldita de la Revolución Francesa* ha de servir per acabar amb aquest silenci. Manzanera, autora de *Mujeres espías. Intrigas y sabotaje tras las líneas enemigas* (Península), aborda la biografia de la feminista francesa amb un to amè i divulgatiu, emmarcant la vida d'Olympe dins el relat de la Revolució que devora les seves pròpies criatures, com en el mite de Saturn.

Una vida entre la història i la llegenda

Olympe, de nom real Marie Gouze, abans que assagista feminista, va ser una feminista *avant la lettre*. Va encarnar una biografia que comença a l'Antic Règim i acaba quan és guillotinat pels jacobins. La seva excepcionalitat es pot trobar en diversos àmbits. Per una banda, en la trajectòria vital d'una jove vídua de províncies que fa valdre el títol nobiliari del seu pare biològic (que mai no la va reconèixer com a filla seva) i, amb perspicàcia i decisió, arriba a l'elit cortesana de París i aconsegueix una certa notorietat. Per altra banda, en la d'una humanista autora d'obres de teatre anti-esclavistes -com *Revolució*, o *El Mercat dels Negres*-, creacions per les quals va ser censurada i boicotejada constantment. Coneguda també pels seus treballs com a articulista política -que, ideològicament, va evolucionar cap al sector girondí-, finalment, també va ser una de les redactores d'una declaració jurídica específica dels drets de les dones.

Laura Manzanera

A part de la multitud d'elements novel·lesc que conté la seva biografia (complots, traïcions, etc.), el cas és que, juntament amb Mary Wollstonecraft (1759-1797), de Gouges és una de les primeres feministes contemporànies. Són part de la primera onada feminista, que encapçalen a través dels seus escrits prolífics. Uns escrits que, en el cas de la francesa, són tan diversos que van dels assajos filosòfics, a les obres de teatre, els pamflets o les novel·les. Així, mentre Wollstonecraft, des de la distància d'Anglaterra, argumentava contra les teories masculistes d'Edmund Burke o publicava la *Vindicació dels drets de la dona*, un text que servia per mostrar la construcció social del gènere a través de l'educació rebuda (amb una crítica directa a la pedagogia de Rousseau), a França i en calent, en plena Revolució, de Gouges instava a estendre el sufragi a les dones i promovia, l'any 1791, la Declaració dels Drets de la Dona i la Ciutadana.

Laura Manzanera López
OLYMPE DE GOUGES
La cronista maldita de la Revolución Francesa
El Viejo Topo

Olympe de Gouges
La cronista maldita de la Revolución Francesa

Laura Manzanera López.
El Viejo Topo.
282 pàgines.

LLIBRES

El soroll de la vida real

'50 maneres de ser tu amant', poesia i art gràfic per la subversió dels sentiments

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

S'ha d'escoltar molt fi per sentir, per sobre del brut estrèpit que ens assetja dia a dia, algunes melodies que -per lleus i manca de fortaleza instrumental- passen desapercebudes. Malgrat la falta d'amplificació, la fortaleza hi és. Resideix en la bellesa dels tons que la conformen i els ritmes del seu fons; dins l'esperit insubmissiu que les crea i les empena, fins a sobresortir entre tanta artificialitat que, de tan quotidiana, s'ha tornat fins i tot normal.

Època líquida. Tot es dilueix en un magma de materialisme individualista, d'egoisme insuflat des de els *mass media* dirigits pel Taló de Ferro: la societat, la vida, les relacions personals, la por, l'amor. Tot en crisi. Tot es dissol per mor de la passivitat, la paràlisi sistèmica. És llavors quan es comença a sentir la melodia, petits harmònics s'aixequen cap amunt, el soroll de la vida real crida a l'acció, convida a esdevenir amant a través d'infinites sorts.

50 maneres de ser tu amant són 50 poemes de la paraula i la imatge. Textos -poemes i relats curts- i obres gràfiques que gosen fer apologia del fet d'amar com un acte en si mateix. Amar sense contemplacions ni complexos. A pit descobert. A l'obra, l'amant pot tenir correspondència o no, però igualment s'apassiona, imagina, somia, s'estremeix, enyora, ama, folia. Les personatges d'aquests versos i imatges fan gala dels seus sentiments vers les altres, no són éssers paralitzats pel rebuig o que esperen ser amats. No són passions arrossegades pel romanticisme malaltís. No hi ha morts ni cors trencats ni suïcidis. Tampoc la connotació negativa de la paraula amant incrustada en l'imaginari popular després de segles de puritanisme ideològic. El llibre és un cant a l'alegria i la il·lusió de sentir-se amant, ja sigui des del record, des de

50 maneras de ser tu amante

Diverses autores.
Editorial Puntos Suspensivos, 2010.
74 pàgines.
50maneras.wordpress.com.

l'absència o des de la presència, ja sigui en solitud o amb companyia, destil·lant afecte i respecte vers l'altra.

El llibre és un llibre de contemporànies. Entre les 50, hi trobem les novíssimes i les consagrades de la poesia; n'hi ha que no havien publicat mai i que potser no tornaran a fer-ho; hi ha domadores de llums i ombres i qui escriu de tapat. Una bona representació de la poesia i l'art gràfic actuals.

50 maneres de ser tu amante ve d'Astúries. Es va crear allà, al voltant d'una taula de sardines a la planxa i sidra. Gairebé no té distribució i, si es vol assaborir, s'ha de demanar per correu mitjançant el bloc que porta el mateix nom. Els beneficis de la venda es destinen a la cooperació amb el poble sahrauí.

Una última manera d'esdevenir amant. La que envolta les 50, el propi llibre, una delícia de disseny. Un llibre, com diuen les editores "per l'escarni i derrota de menja tintes i pureses". Eixamplen l'ànima.

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)
Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

MÚSICA

Tastautors, receptes agosarades de cultura i música popular

L'Associació Cultural L'Esquellot de Cardedeu enceta la setena edició del cicle de músiques de petit format

ROSER ORTIZ

Un moment del concert d'Els Amics de les Arts en el marc del Tastautors 2010

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

La premissa és senzilla i, alhora, agosarada: espectacles musicals de petit format amb l'objectiu d'apropar les músiques i les cançons que es fan en català arreu del territori. Senzilla per la seva forma, lluny dels esdeveniments culturals de masses amorfs i acrítics. Agosarada perquè sorgeix de la iniciativa d'una associació cultural de poble -fora dels circuits culturals oficials i establerts- i sota el criteri de conjugar propostes musicals ja consolidades i prou conegudes amb grups novells o no tan coneguts. Es diu Tastautors, l'organitza l'associació cultural de Cardedeu L'Esquellot i, aquest any, celebrarà la seva setena edició.

L'Esquellot va néixer a Cardedeu amb la intenció de promoure activitats per fomentar la cultura i la llengua catalanes i la consciència nacional. El fet de convertir el Tastautors en un cicle de músiques de petit format, que neix i viu de l'entorn i a l'entorn, respon a la voluntat que esdevingui una oportunitat per totes aquelles creadores i intèrprets amagades rere les conveniències culturals i dels mercats. Tal com diuen elles mateixes: "Com que a Catalunya, tanmateix, tot està per fer i, encara, tot és possible, lletra i música ens fan un regal: la possibilitat de continuar avançant en la construcció d'una societat lliure, culta, desvetllada i feliç".

L'any 2005, amb un homenatge a Ovidi Montllor, la gent de L'Esquellot va engegar el que, més tard, esdevindria el cicle musical Tastautors. Arran de l'èxit d'aquelles quatre nits de primavera en record del cantautor d'Alcoi, que van comptar amb la participació de La

Fera Ferotge, Cesk Freixas, Titot i David Rossell i Toti Soler, la gent de L'Esquellot es va proposar plantejar un cicle estable de músiques.

Des d'aleshores i durant sis anys, el Tastautors s'ha convertit en una referència dins el panorama de festivals musicals dels Països Catalans. No només per l'èxit de públic, sinó també, per la qualitat i l'excel·lència de la proposta. Per Cardedeu, hi han passat artistes de la talla de Lluís Llach, Quico Pi de la Serra o Miquel Gil i noves promeses de la cançó d'autoria catalana com Sanjosex, Mishima, Ivette Nadal o El Petit de Ca l'Eril, entre moltes altres propostes.

L'edició del Tastautors 2011 començarà el dia 13 de gener i es prolongarà, cada dijous i divendres, fins el 4 de febrer. Estructurada en dues seccions diferenciades, els dijous seran per l'anomenat *Off Tastautors*, al Cafè Cultural Tarambana, amb entrada gratuïta. Aquí, es podrà gaudir de les propostes menys conegudes, però no per això menys interessants. El cardedeuenc Ferran Tusquelles obrirà el festival el 13 de gener; Narcís Perich i la Caravana de la Bona Sort presentaran el seu disc *L'arbre amb fruits* el dia 20; la música i la poesia aniran de la mà, el dia 27, amb el duo Mecànica Orgànica i, el 3 de febrer, Jordi Montañez i Oriol Barri, antics components del grup de versions Reclam, tancaran l'*Off Tastautors*.

Els plats forts del Tastautors es cuinaran els divendres a la Sala Sarau, tret de l'últim concert, a càrrec de Roger Mas i Mine, guanyadors del concurs Sona 9, que es farà al Centre Cultural de Cardedeu el 4 de febrer. Abans, l'escenari de la Sarau haurà acollit l'espectacle de mim i música folk de Falsterbo i Senyors Tranquils (el 14 de gener) i Pau Vallvé, amb el seu nou disc 2010. El grup La iaia, guanyador del

concurso de maquetes del Sona 9, ho faran el 21 de gener i Joan Masdeu, excantant de Whiskyn's i Marta Rius, de Sol i Serena, el dia 28.

El preu de les entrades és d'entre cinc i sis euros -en funció de si es compren anticipades o a la taquilla- i entre vuit i deu euros per l'últim concert. També hi ha un abonament de vint euros i diferents descomptes per les parelles lingüístiques del programa *Voluntaris per la Llengua*.

Off Tastautors

13, 20 i 27 de gener i 3 de febrer, 22h. Gratuït. Cafè cultural i gastronòmic Tarambana, Cardedeu.

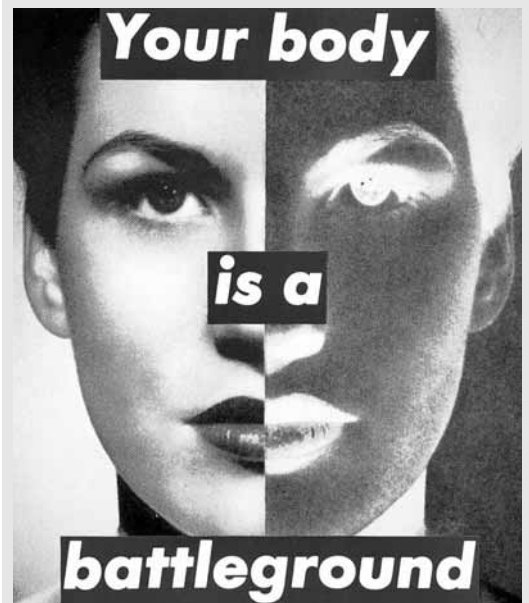
Tastautors

14, 21 i 28 de gener i 4 de febrer, 23h. Cinc euros/sis euros (anticipada/taquilla). Últim concert vuit/deu euros. Abonament: vint euros. Sala Sarau i Centre Cultural (últim concert), Cardedeu. Organitza: Associació Cultural L'Esquellot (www.tastautors.cat).

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

A mode de presentació

Anna Salvia i Maria Olivella,
Col·lectiu Nahia

Sovint sentim dir que el jovent d'avui dia té molta -de vegades massa- informació sobre sexualitat. Vivim un moment històric en el que constantment ens bombardegen amb estímuls sexuals, normalment amb l'objectiu de vendre'ns qualsevol producte. Així doncs, més que informació, el que tenim és estimulació (i només d'un tipus de sexualitat molt concreta). També és veritat que ara se'n parla més obertament i que s'ha començat a introduir com a part de l'educació humana en determinades institucions com la família i l'escola -cosa impensable per les generacions anteriors-, encara que més des de la por disfressada de prevenció que des de l'educació d'un àmbit de la vida humana.

La nostra experiència fent tallers de sexualitat a gent molt diversa ens constata que el tabú continua vigent i que la informació vinculada amb la sexualitat que manegem la major part de la població es mou en l'àmbit dels rumors, els consells a cau d'orella, les advertències i les pors familiars, les recriminacions llançades pel cos mèdic, els pedaços d'alguna xerrada sobre sexualitat i els cercadors d'Internet. Tenim idees, algu-

nes fragmentades, algunes errònies, però continuem sense veure la història sencera.

Així doncs, presentem un espai que, mensualment, donarà a conèixer aspectes relacionats amb el món de la sexualitat i del nostre cos. Hi podreu trobar informació sobre sexualitat, entesa des d'una perspectiva àmplia que va molt més enllà del plaer coïtal heterosexual adult. Per nosaltres, té relació amb el desig, la vida, l'amor, el plaer, el cos, la passió, la seducció, l'atracció, la fertilitat, la libido, les emocions, la tendresa, la creativitat, l'energia...

Partim de la idea que el que succeeix als nostres cossos i les fronteres establertes en l'àmbit de la sexualitat són representacions dels ordres socials on vivim. Barbara Krueger deia que "el cos és un camp de batalla", és a dir, que les opressions es visibilitzen als nostres cossos, a la vegada que aquests poden ser un espai a través del qual combatre-les. L'eina de lluita que facilitem en aquesta secció és la reflexió i la divulgació de coneixements sobre aspectes que normalment són desdibuixats i silenciats i l'aposta per l'autoconeixement i l'autogestió de la nostra sexualitat.

Espereu que aquesta nova aventura també sigui un espai d'intercanvi de coneixements.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 13 de gener
Concentració de solidaritat amb Tunísia i Algèria
19h Plaça Sant Jaume

Dijous 13 de gener
Debat intersindical sobre la reculada de drets socials
18h Ateneu Fort Pienc. C. Ribes, 14.
Amb la participació de representants dels sindicats: CNT Catalunya, CNT-AIT, Co.bas, CGT Catalunya, Intersindical CSC, COS, IAC i UGT de Catalunya. El debat serà moderat per Manel Márquez.
Més info: www.kaosenlared.net
Organitza: Col·lectiu Kaosenlared

Divendres 14 de gener
Vídeo-fòrum: 'Panther'
20h La Jamància. C. Encarnació 44.
Pel·lícula sobre els Black Panthers Party
Organitza: En lluita

Dissabte 15 de gener
Jornada de repoblació a Can Masdeu
10h Arribada i rebuda. 10:30h Inici puntual. Presentació de participants. 11:30h Dinàmiques de coexistència i afinitats. 13:30h Distri, intercanvi de bibliografia i d'informació. 14h Dinar (porta menjar per compartir!). 15:30h Presentació de Can Masdeu. 16h Dinàmica de simulació de projectes rurals. 17:30h Plenari. 19:00h Cloenda-berenar Can Masdeu, antic camí Sant Llätzer, s/n. Metro Canyelles.
www.canmasdeu.net / www.repobalcio.tk
Organitza: Grup de Repoblació

Diuenge, 16 de gener
Mercat d'intercanvi a Sant Antoni
D'11 a 15h als jardins d'Alguer, a l'avinguda. Informació i reserva de taula: 934 452 292 o mercatintercanvi@xarxantoni.net. Organitza: Xarxantoni

Dimarts 18 de gener
Taller de pàgines web
Taller cada dimarts a partir del 18 de gener de 19:30h a 21:30h. Ateneu Llibertari de Sants. C. Maria Victòria, 10.
Gratuit. correu@unilluire.org

100 anys d'anarcosindicalisme

BARCELONA, del 15 de gener al 15 de febrer

El Museu d'Història de Catalunya acollirà, entre el 15 de gener i el 15 de febrer, una exposició organitzada per la Confederació General del Treball (CGT) i la Fundació Salvador Seguí sota el títol *100 anys d'anarcosindicalisme*. L'exposició -que anirà acompanyada de xerrades i debats- repassa la història de l'anarcosindicalisme com a moviment sindical de caràcter revolucionari i orientació anarquista que no només lluita per la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores, sinó també per la revolució social, entesa com l'exercici de la llibertat. Des que la consciència obrera es va despertar obertament al segle XIX, el proletariat va lluitar pel que considerava fonamental: el seu dret d'associació. En aquest context de formació d'organitzacions de classe, els obrers i les obreres van començar a forjar una ètica i una ideologia pròpies i es van amarrar del pensament anarquista, basat en l'abolició de tota forma de govern i en l'exaltació de la llibertat individual; d'aquesta manera, van passar de ser pàries i miserables a convertir-se en protagonistes del seu destí. La necessitat, doncs, d'unió solidària entre el proletariat militant antiautoritari va fructificar amb l'aparició de l'anarcosindicalisme i la idea de revolució social va arrelar, amb el desig d'una societat organitzada de baix a dalt per mitjà d'associacions lliures i la lliure federació dels individus en comunes.

Amb aquesta commemoració, la Confederació General del Treball pretén homenajar els homes i dones que van militar i militen en l'anarcosindicalisme i lluiten per la transformació social.

PROGRAMA D'ACTES

Dissabte 15 de gener: 12h Obertura de l'exposició

Dimarts 18 de gener: 12h Roda de premsa. 18h Inauguració. 18:30h Presentació del catàleg *100 anys d'anarcosindicalisme*, amb Mary Nash, Susanna Tavera, Rafael Maestre, Cristina Escrivá i Maria Àngels Rodríguez.

XERRADES AMB COL·LOQUI:

Dijous 20 de gener: *La creació d'una organització anarcosindicalista en temps de crisi*, amb Teresa Abelló Güell.

Dijous 27 de gener: *L'aportació llibertària a la literatura en els últims 100 anys*, a càrrec de Pere Joan i Tous.

Més informació: www.es.mhcat.net i www.cgtcatalunya.cat

Dies 19, 20 i 21 de gener
Educar la Mirada: Jornades d'Educació en Comunicació
Sala d'actes de l'Escola d'Arts i Oficis Recinte Escola Industrial.
Comte d'Urgell, 187
Informació a: www.educarlamirada.net

Dijous 20 de gener
Xerrada: 'Què és allò econòmic. Materials per a un debat necessari contra el fatalisme'
18:45h Escola de Polítiques Socials i Urbanes. Passeig d'Urrutia, 17.
Xerrada a càrrec de José Luis Coraggio.
Entrada lliure. Inscripció: www.aposta.coop
Organitza: IGOP, Aposta i Xarxa d'Economia Solidària

CALDES DE MONTBUI

Diuenge 16 de gener
Xerrada: 'La reforma de les pensions a debat'
18h Centre Democràtic i Progressista. C. Corredosos de Baix, 9.
Xerrada a càrrec de Joan Junyent
Organitza: Gent del poble

SERVERA

Dissabte 15 de gener
Xerrada i projecció documental 'La Servidumbre moderna'
19h. St. Joan Degollat. C. Major, 15
Organitza: Col·lectiu Rebelart, col·labora Col·lectiu A les Trinxeres

ESPOLLA

Dissabte 15 de gener
Trobada de Cantadors a Espolla
14h Dinar de les participants del taller (cal inscripció). De les 16 a les 17h, simultàniament, taller de Corrandes de Folgueroles (a càrrec d'en Carolino) i taller d'iniciació al glosat. A partir de les 19h, eliminatòria prèvia pel combat d'elecció del Rei de les Nyacres. De les 21 a les 22h, sopar de les participants del taller i de cantadors (cal inscripció). A partir de les 22h, trobada de cantadors: elecció pel Rei de les Nyacres, actuació

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info

Ca l'Hortiga: busquem **persones que desitgin implicar-se en un projecte agroecològic** a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com

Solidaritat amb les persones encausades per la vaga general del 29-S. Compte de suport econòmic: 3025 0001 19 1433444620 (Caixa d'Enginyers). Contacte: suport29.info

Si vols la teva Directa gratis: vine a ajudar a ensobrar Directes els dimecres a les 9h al carrer Radas núm. 27 de Barcelona fins a les 11h (mínim) i serà teva!

Canvio impressora Epson Stylus DX4450 sense estrenar per qualsevol cosa que em pugui interessar. Sóc a Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736.

Es busquen **persones interessades a formar una cooperativa d'educació** per la creació d'una escola lliure a Barcelona. Contacte: Mar, marsorianovives@gmail.com

Neteja de la Ruta del Sorreigs al Lluçanès, es necessiten persones voluntàries per tirar endavant el projecte. Contacte: Grup de Defensa del Ter, gdtter@gdter.org.

> EL TEMPS

DIJOURS 13
Una falca anticiclònica començarà a arrebregar el territori dels Països Catalans dins el seu radi d'acció. Pocs núvols.

DIVENDRES 14
Sol generalitzat i temperatures en ascens. Hi haurà boires intenses a les comarques de Lleida i la plana de Vic.

DISSABTE 15
Ambient suau durant les hores centrals del dia. Màximes properes als 20 graus a les comarques del sud.

DIUMENGE 16
El sol serà present a tot el territori i les boires intenses es mantindran tota la jornada al Segrià i l'Urgell.

DILLUNS 17
Les boires es faran més denses i més extenses. Ambient gèlid on hi hagi boira, però càlid als llocs on faci sol.

DIMARTS 18
No s'esperen novetats. L'anticicló es reforçarà i afectarà l'Europa Central i la Mediterrània occidental. Boires i sol.

d'en Carolino, cantada col·lectiva de jotes, garrotins, corrandes, nyacres... i combat d'entronització del Rei de les Nyacres! Totes les activitats es faran a la Sala de la Societat la Fraternal d'Espolla (Alt Empordà). espolla.org/asso.cultural
Organitza: Associació Cultural la Fraternal Espollenca i Cor de Carxofa

FIGUERES

Diumenge 16 de gener
Sortida ornitològica
Sortida ornitològica a càrrec de Joan Ventura. Anirem a Olot i els seus voltants per veure ocells de bosc. Es recomana portar binocles. L'activitat és gratuïta, però cal inscriure-s'hi (Tel. 972 670 531). Hora i lloc de sortida: 8 del matí a la plaça del Sol de Figueres.
Organitza: IAEDEN

GIRONA

Gener punk a Kan Kolmo
Dijous 13 i dijous 20 de gener.
20h Projectió del documental: *No Accepto!!! 1980-1990: 10 anys de Hardcore, Punk, Ira i Caos* (projectió dividida en dues parts d'aquesta pel·lícula documental de quatre hores i mitja de durada).
Divendres 28 de gener
19h Presentació del llibre *Que pagui Pujoll*, una crònica punk de la Barcelona dels 80.
CSO Kan Kolmo. C. Carme, 41.
Més info: kankolmotxirona.blogspot.com

LLEIDA

Divendres 21 de gener
Concert: Benito Kamelas + Malgastando Molla
23h Sala La Boîte. C. Riu Èssera, 19.

MANRESA

Dilluns 17 de gener
Xerrada: 'Com ens pot afectar la reforma de les pensions públiques'
17:30h Federació local de la CGT de Manresa. C. Circumval·lació, 77, 2n pis.
Xerrada-debat a càrrec de Blanca Rivas.
Organitza: CGT

Taller de gènere per homes

BARCELONA, 15 de gener

Tot just fa un any que va néixer El Taló d'Aquil·les, un grup d'homes que es reuneixen per treballar i reflexionar sobre les qüestions de gènere, el patriarcat i els diferents tipus de masculinitats. El dissabte 15 de gener, el grup organitza un taller amb l'objectiu que els homes interessats en les temàtiques de gènere puguin conèixer-se entre ells. La trobada també obrirà la possibilitat de compartir algunes de les dinàmiques i tallers que ha fet El Taló d'Aquiles durant l'any 2010. Per participar al taller, no cal formar part de cap grup de gènere ni haver treballat el tema, només es necessita motivació i receptivitat.

El taller tindrà lloc de 16:30 a 20:30h al CSO La Teixidora, C. Marià Aguiló, 35 (Poblenou). Esteu tots convidats, però us heu d'inscriure prèviament enviant un correu a eltalodaquiles@gmail.com

MOLINS DE REI

Dissabte 22 de gener
Combat Rock'11
Redbruts + Baratos + K.I.L.L + Papikota + P84 DJ Set. 23h Sala Liverpool. C. Miquel Torelló, 5 (Pol. Industrial El Plà).
Més info: www.radikalrecords.net

REUS

Divendres 21 de gener
Manifestació: 'Aturem la retallada de les pensions'
19:30h Plaça Catalunya
Convoca: Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa

SALT

Dissabte 22 de gener
Jornada contra l'especulació urbanística
La jornada començarà a les 12h amb un espectacle infantil a càrrec de Clowangus'time i continuarà amb un dinar popular

a les 13:30h. A les 16h, es farà una taula rodona amb el títol *Plans urbanístics, resistència veïnal i estafes bancàries. L'habitatge, dret o negoci?* El debat comptarà amb la presència de gent de diferents plataformes i col·lectius com la plataforma Anti-Aru, el CSO Kan Kolmo i gent del Bosc Okupat contra la MAT. La jornada es farà a la plaça Antoni Gaudí.

TARRAGONA

Dimecres 19 de gener
Cinema: 'La teranyina'
20h Ateneu Alomà, C. Misser Sitges, 9
Film d'Antoni Verdaguer, realitzat al 1990, sobre una novel·la de Jaume Cabré. Mostra el conflicte laboral a una fàbrica on fan uniformes militars per anar a la guerra del Marroc.

Dijous 20 de gener
Exposició: 'La Revolució d'Astúries'
19h Local de CNT. C. Cervantes, 18.

Inauguració de l'exposició i de la nova sala d'actes del local.
Organitza: CNT Tarragona

TERRASSA

Diumenge 16 de gener
Trobada Pagana
17h Local de Terrassa Respon. C. Societat, 6.
Si passeu dels cristianismes i creieu que només podeu ser atees, hi ha d'altres alternatives: ser paganes. Els paganismes són les religions que respecten la natura i els déus antics, precristians, d'Europa i de l'Orient Mitjà. Si teniu curiositat per aquests temes, a partir de les 17h i fins les 19h, Kris Linça farà una xerrada oberta al debat de paganes i gent afí.

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Jornades 'Vilafranca per Colòmbia, els Drets Humans, la dignitat i el dret a la dissidència'
Dijous 13 de gener. 20h Projectió del documental *Recordar i lluitar*. Dilluns 17 de gener. 20h Conferència sobre la tasca que desenvolupa l'IPO (Internacional Peace Observatory) oferint acompanyament a les comunitats camperoles. L'acte anirà a càrrec d'Arnau Carné i Jamileth Vanegas. Dijous 20 de gener. 20h Projectió del documental *Drets i llibertats a la Universitat Pública*, realitzat per Centre de Mitjans Populars, Produccions El Retorno i Somos MIL.
Tots els actes se celebraran a la seu de La Fornal. C. Sant Julià, 20.
Organitza: Associació cultural La Fornal

Dissabte 15 de gener
II Jornada pels Drets Socials
Eixos de debat: *Models socials i polítiques d'ocupació*, amb Natàlia Rosetti; Treball i retallada drets laborals, amb Vidal Aragonés; *Pensions i retallada de prestacions socials*, amb Ermengol Gassiot, i *Dret a l'habitatge*, amb Antonio Madrid. Hi haurà un dinar popular. Serà a l'Escorxador de Vilafranca. dretsocialsvilafranca.blogspot.com
Organitza: Assemblea pels Drets Socials de Vilafranca del Penedès

La festa del 15!

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT,
15 de gener

El CSO L'Astilla de l'Hospitalet serà escenari d'una festa solidària amb les persones detingudes durant la vaga general del 29-S el dissabte 15 de gener. La festa començarà a les 20h amb una performance monòleg. A les 21h, hi haurà un sopar amb paella a càrrec de Compartir dóna Gustet i un concert a les 21:30h. Per continuar la nit, a partir de les 23h, hi haurà música fins a la matinada amb La màquina de turing + Koulomek & Xocolata + NoSoloTecno + Dj K-sero.

El CSO L'Astilla és a l'Avinguda Vilafranca, 22 (metro Torrassa o La Florida).

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA,
22 de gener
Manifestació
Aturem la retallada de les pensions
Ja n'hi ha prou, les nostres vides no són un negoci !

17h Plaça de Sants
Convoca: Assemblea de Barcelona

Més informació: www.assembleadebarcelona.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Claudio Lazzaro DIRECTOR DEL DOCUMENTAL 'NAZIROCK'

“La música és un element clau dins l'extrema dreta italiana”

Claudio Lazzaro és italià i es dedica a fer documentals de denúncia. Després de 30 anys com a periodista de premsa escrita, el 2006 es va iniciar com a documentalista amb una pel·lícula sobre la Lega Nord, el partit d'ideologia xenòfoba i racista del govern italià. Recentment, ha presentat a Barcelona el seu segon treball, 'Nazirock', sobre l'extrema dreta al país transalpí. Als seus documentals, que ell anomena 'low cost', intenta continguts de qualitat "que no es troben actualment a la televisió". Lazzaro crea amb pocs recursos.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

El teu documental, *Nazirock*, retrata el moviment neofeixista italià partint de la seva música. Per què esculls aquesta aproximació?

Volia filmar aquest concepte de rock. La música, en aquest ambient, és un element clau. Per diversos aspectes. Primer de tot, perquè allà on hi ha una expressió artística, encara que sigui rudimentària, hi ha una identitat. Jo volia entendre quina era aquesta identitat. Com a segon punt, la música és important per ells perquè l'usen com a vehicle per fer proselitisme. Els líders musicals dels grups de nazirock són a la vegada líders polítics de formacions d'extrema dreta. La tercera raó d'aquesta aproximació és perquè, a través de la música, jo podia enganxar un públic de joves i intentar fer-los entendre alguna cosa. És un llenguatge útil per comunicar.

“A Itàlia, des de la postguerra, hi ha un filó feixista fort”

El fenomen nazi feixista a Itàlia està ressorgint o mai no ha desaparegut?

A Itàlia, des de la postguerra, hi ha hagut un filó feixista fort, en part públic i en part soterrat. El més públic ha estat representat pel Movimento Sociale, posteriorment Alleanza Nazionale, en el qual s'ha format Giancarlo Fini, que ara és considerat el principal opositor de Berlusconi. Per altra banda, hi ha el filó soterrat. A Itàlia, s'ha donat una continuïtat del feixisme als serveis secrets i a la

ALBERT GARCIA

policia, ja que els Estats Units i l'OTAN tenien por que Itàlia caigués en mans dels comunistes i van usar els feixistes per combatre'ls. Aquest filó és el que es troba darrere del període de terror dels anys 70 a Itàlia.

Quina és la base del seu discurs?

La base del discurs és fonamentalment la por del canvi: de la globalització, de la immigració, de la modernitat... A Itàlia, com a tota Europa, hi ha un creixement de la dreta xenòfoba arran de la instrumentalització política que es fa de la por producte de la globalització. A qui viu en un barri degradat, on en pocs anys tot ha canviat, on ja no troba un forn a sota de casa, sinó la botiga dels xinesos... tot això li fa por. I mentre els joves que tenen una educació i una cultura poden cavalcar la globalització i treure'n profit, els proletaris s'espanten. El terreny en què es forma aquesta base és la ignorància. L'altre element que provoca aquest fenomen és la debilitat cultural de l'esquerra a Itàlia. Aquests nous proletaris no es reconeixen en una esquerra que ofereix una imatge burgesa.

Segons mostra la pel·lícula, l'ideari és molt obert: antiimperialisme americà, nacionalisme, europeisme, socialisme, discurs xenòfob...

És només façana. Per exemple, Roberto Fiore, líder de Forza Nuova –que és un moviment neofeixista-, diu que està en contra de les multinacionals, la globalització, el sionisme, el capitalisme, etc. Després, però, afirma que, si

Berlusconi el vol fitxar, ell hi va, tot i que Berlusconi és el màxim exponent de tot allò anterior. Hi ha moltes contradiccions. Són personatges menors que aspiren a arribar al poder.

“Al país, el vot d'extrema dreta es pot quantificar en mig milió de persones”

El fenomen té importància o és quelcom minoritari?

A Itàlia, el vot d'extrema dreta es pot quantificar en mig milió de persones. No és molt, però la cosa preocupant és que aquests grups no estan fora del sistema, sinó que Berlusconi, d'alguna manera, els ha legalitzat, els ha portat cap a dins. Així, molts personatges que vénen del feixisme nazi ara seuen al parlament. Berlusconi ho ha fet per dues raons. La primera és que, a les eleccions anteriors, va perdre per només 20.000 vots. Per tant, necessitava recollir tots els suports possibles. Però hi ha un motiu més greu. La Constitució italiana es basa en valors com la resistència, la lluita d'alliberament contra el feixisme nazi. Berlusconi vol desmantellar aquesta constitució i, per fer-ho, ha de destruir-ne la base, poder dir que no hi ha diferència entre els neonazis i la resistència, entre la República de Salò i els partisans.

Necessita falsificar la història per poder afrontar un nou període durant el qual ell reescriu la Constitució.

És un moviment que fa una forta apologia de la violència. És igual de violent a la pràctica?

En la formulació ideològica del feixisme, com en el nazisme, la violència és un valor important, amb capacitat de regenerar la història. I són violents. Per exemple, a la pel·lícula, surt Gigi, del grup *Legittima Offesa*. Mesos després de la pel·lícula, juntament amb tres altres joves, va apallissar un noi amb qui es van crear pel carrer perquè portava els cabells llargs. Gigi no només és un cantant de nazirock, també és candidat a les regionals de Forza Nuova. Usen tots els llenguatges: el rock, l'afició pel futbol, la política...

Tu has tingut problemes després del documental?

Sí. No violents, tot i que he rebut *mails* molt desagradables. Però hi ha hagut una persecució a diversos nivells. Han destruït la pàgina web del documental. També han penjat versions falses de la pel·lícula a la xarxa. Per altra banda, la pel·lícula havia de ser projectada a Roma i a Milà, però van evitar-ho amb cartes amenaçadores als cinemes. Jo, a més, continuo pagant advocats perquè m'han denunciat diverses vegades per difamació. Ja he guanyat dos processos, però la llei de difamació a Itàlia està feta de tal manera que, encara que guanyi, les despeses legals les pago jo.

. LA COLUMNA

Mentides de la realitat

Pres anònim de Brians 2
opinio@setmanaridirecta.info

Sóc un intern de Brians 2 (el Guantánamo català) que després de llegir la notícia del 28 de desembre a *El Periódico* sobre un conat de motí s'ha indignat com la resta dels meus companys. Estem acostumats a les mentides dels treballadors de Justícia. Ací no hi ha aigua calenta ni podem veure les televisions que ens venen per tres cops el seu valor i mengem pitjor que a Sierra Leone; la calefacció funciona quan volen, menys als búnquers i als departaments de funcionaris; els operaris de manteniment semblen una "llegenda *taleguera*", ja que poden trigar més d'un mes en arregar un embús a la pica d'una cel·la; a la botiga paguem productes més cars que a El Corte Inglés i no deixen entrar res del carrer per fer que gastem calés a l'economat de la presó, i hem patit moviments de mòduls per rehabilitar-los perquè literalment queien i amb la pluja s'inundaven.

Brians 2 acumula més morts que la Model en vint anys... i tots de sobredosi, quina casualitat. Menteixen sobre el que passa

Ací no existeix la rehabilitació i els funcionaris et falten al respecte, se t'en riuen i et repton a barallar-te amb ells en proporció deu contra u. És més fàcil que et donin medicació per anul·lar-te que per curar-te malalties: dient que estàs nerviós et donen el que vulguis i, per això, ací es tornen toxicòmans i no destorben. No ens volien donar tabac ni res perquè no funcionaven les màquines en no haver llum, però el motiu se suposa que va ser el Codi Penal perquè, en teoria, gaudim de tot l'esmentat. Aquesta presó acumula més morts que la Model durant vint anys... i tots de sobredosi, quina casualitat. Menteixen sobre el que passa. I molt més sobre els problemes de comunicació amb l'exterior, les vexacions a les visites, etc. I tot això es fa amb el consentiment del Jutjat de Vigilància; només la violència funciona. Ací fan delinqüents als qui no ho són i això ho pagarà la societat... se surt més vil, menys escrupolós i més perillós.